

สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

ปริญญานิพนธ์

ของ

อำนวยการ คำวาทฤ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

พฤษภาคม 2545

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

113, 46412
61210
0.3

สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

บทคัดย่อ
ของ
อำนวย คำวัตถุ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
พฤษภาคม 2545

๒๐๒๖

อำนวย คำวัถตุ.(2545). สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ , ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์.

ความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อการศึกษาและเปรียบเทียบสภาพ ปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 49 คนและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 94 คน ได้มาด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามปลายเปิดและปลายปิด แบ่งเป็น 3 ตอน ใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยส่งไปทางไปรษณีย์ ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์คืนมา 143 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.26 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติที (t-test) โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.91 และมีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.25 ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรมีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.98 และมีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.18 ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียนมีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.61 และมีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.44 ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.77 และมีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.06 ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรมีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.89 และมีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.14 ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียนมีสภาพความเป็นจริงในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.49 และมีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.48

เมื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาในการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

STATES AND PROBLEMS OF PHYSICAL EDUCATION CURRICULUM
IMPLEMENTATION IN THE EXPANSION OPPORTUNITY SCHOOLS

AN ABSTRACT
BY
AMNOUY KARWATTU

Presented in partial fulfillment of the requirements
For the master of Education degree in Physical Education
At Srinakharinwirot University
November 2002

Amnouy Karwattu.(2002). *States and Problems of Physical Education Curriculum Implementation in the Expansion Opportunity Schools*. Master Thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Wasana Kuna-apisit, Assist. Prof. Amornpong Suthummaruksa.

The purposes of this research were to study and compare the states and problems of physical education curriculum implementation between expansion schools under the jurisdiction of the Bangkok Metropolitan and expansion schools under the jurisdiction of the Office of the National Primary Education Commission. The samples in this research ,by stratified random sampling , were 143 physical education teachers, 49 of which taught at expansion schools under the jurisdiction of the Bangkok Metropolitan and 94 of which taught at expansion schools under the jurisdiction of the Office of the National Primary Education Commission. Data were collected by open-ended and closed-ended questionnaires, which were divided into 3 sections. Data collection was done via postal system. The completed return of 143 questionnaires were analyzed into frequency, percentage, means , standard deviation , and t-test at the significant .05 level.

The results of the research found that physical education teachers under the jurisdiction of the Bangkok Metropolitan had opinions on the states and problems of physical education curriculum regarding the transformation of the curriculum into teaching which acquired a great level of authenticity or at the mean of 2.91, and had problems at a low level or at the mean of 2.25. With regard to the utilization of teaching methods in order to be in accordance with the curriculum, the result acquired a great level of authenticity or at the mean of 2.98 and had problems at a low level or at the mean of 2.18. Regarding the factors and environment management within schools, the result acquired a great level of authenticity or at the mean of 2.61, and had problems at a low level or at the mean of 2.44. Physical education teachers under the jurisdiction of the Office of National Primary Education Commission had opinions on states and problems of physical education curriculum regarding the transformation of the curriculum into teaching which acquired a great level of authenticity or at the mean of 2.77, and had problems at a low level or at the mean of 2.06. With regard to the

utilization of teaching methods in order to be in accordance with curriculum, the result acquired a great level or at the mean of 2.89, and had problems at a low level or at the mean of 2.14. Regarding the factors and environment management within schools, the result acquired a great level of authenticity or at the mean of 2.49, and had problems at a low level or at the mean of 2.48.

When comparing states and problems in the implementation of physical education curriculum between the expansion schools under the jurisdiction of the Bangkok Metropolitan and the Office of National Primary Education Commission in three aspects; the transformation of curriculum into teaching, the use of teaching methods in accordance with curriculum and the factors and environment management within schools, were not statistical different.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

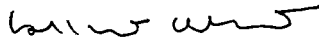
ของ

นายอำนาจ คำวัตถุ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

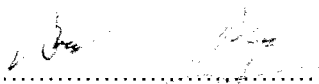

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)

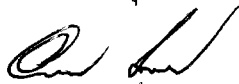
วันที่ 15 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

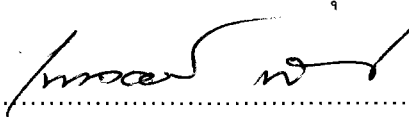
..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์วาสนา คุณากุลสิทธิ์)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับแนวคิดและคำแนะนำด้วยความเมตตาอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์वासना คุณนาอภิสิทธิ์ ประธานกรรมการผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ กรรมการ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำปรึกษาและช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการปริญญานิพนธ์ทุกท่านที่ช่วยให้คำแนะนำ แก้ไข และชี้ข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ และเติมเต็มความสมบูรณ์ในการทำวิจัยมากขึ้น

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.กรรวิ บุญชัย นายชลิต เขียวพุ่มพวง นายมาโนช จันทรแจ่ม นายจำลอง ภูบ่ารุง และนายถนันทน์ สุวรรณรัตน์ คณะผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ที่ได้กรุณาช่วยในการตรวจสอบ แก้ไข และแนะนำในการทำแบบสอบถามการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ให้ความสำคัญในการตอบแบบสอบถามอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณ ดร.รวีวัตร สิริภูบาล ที่ช่วยให้คำแนะนำในการทำปริญญานิพนธ์และช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล และอาจารย์จิตรา สิริภูบาล ที่ช่วยให้คำแนะนำในการทำปริญญานิพนธ์และช่วยตรวจสอบความถูกต้องของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

อำนาจ คำวัดฤ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดเกี่ยวกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา.....	7
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร.....	7
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา.....	12
ความหมายของหลักสูตร.....	12
ความสำคัญของหลักสูตร.....	13
องค์ประกอบของหลักสูตร.....	15
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) วิชาพลานามัย.....	17
ทฤษฎีการนำหลักสูตรไปใช้.....	19
การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน.....	20
การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร.....	21
การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	32
งานวิจัยในประเทศ.....	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	42
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
การวิเคราะห์และแปลผล.....	46
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	67
สมมุติฐาน.....	67
วิธีดำเนินการวิจัย.....	67
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
สรุปผลการศึกษาวิจัย.....	68
อภิปรายผล.....	73
ข้อเสนอแนะ.....	79
บรรณานุกรม.....	80
ภาคผนวก.....	84
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	112

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ค่าความถี่และค่าร้อยละของสถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร.....	47
2	ค่าความถี่และค่าร้อยละของสถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ.....	48
3	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและปัญหาการนำ หลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน.....	50
4	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตร วิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัด กรุงเทพมหานคร ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร.....	53
5	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตร วิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดปัจจัยและสถานการณ์ต่างๆ ภายในโรงเรียน.....	55
6	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตร วิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาส ทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน.....	57
7	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตร วิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร.....	60
8	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตร วิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน.....	62

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

9	เปรียบเทียบสภาพการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้
ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.....	64
10	เปรียบเทียบปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้
ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.....	64

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 องค์ประกอบของหลักสูตร	16
2 ขอบข่ายหรือกระบวนการนำหลักสูตรพลศึกษาไปใช้	31

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคนและสังคม แต่การศึกษาไม่ใช่ยาวิเศษ หรือสูตรมหัศจรรย์ที่จะเปิดประตูไปสู่โลกใหม่ที่ซึ่งอุดมคติต่างๆ สามารถกลายมาเป็นความจริง ได้อย่างง่ายดาย หากการศึกษาคือวิธีการหลักวิธีหนึ่งที่เรามีอยู่เพื่อช่วยเสริมสร้างรูปแบบ การพัฒนามนุษย์ให้ลึกซึ้งและสอดประสานกลมกลืนยิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ. 2541 : ปกหลัง) หากเราประสงค์จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวเราควรเสาะแสวงหา สิ่งต่าง ๆ ที่อาจเสริมพลังซึ่งกันและกัน ตัวอย่างเช่น ระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และ ระหว่างทักษะในชีวิตและการรู้วิธีดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่น ดังนั้นจึงควรเสาะแสวงหาเพื่อการศึกษา ประเภทต่างๆ ที่เหมาะสมและสภาพแวดล้อมทางการศึกษาช่วยเสริมเติมต่อกันนอกจากนี้ เมื่อได้พัฒนาออกไปนอกระบบโรงเรียนอย่างกว้างขวางเป็นอันมากแล้ว การศึกษาจึงสามารถ ตอบสนองข้อเรียกร้องของทุกสังคมในเรื่องความหลากหลายและเป็นผลให้มีหลักสูตรประเภท ต่างๆ ฉะนั้นโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยและหลักสูตรประเภทต่างๆ ซึ่งนักเรียนสามารถเลือก เรียนได้นั้น จึงควรมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดโดยเสริมเติมกันและร่วมมือกัน แต่ในขณะ เดียวกันก็เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการศึกษาจึงเกี่ยวข้องกับทุกคนซึ่งควรมีบทบาท อย่างยิ่งในการดำเนินงานด้านการศึกษาที่สถาบันต่างๆ จัดอยู่ ทุกคนอาจเรียนรู้ได้ในสถาน- การณ์ทางการศึกษาซึ่งมีอยู่มากมาย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 136 - 137) นอกจากนั้นการศึกษายังเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ให้เป็น ไปในทางที่พึงปรารถนา หรือบรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ผู้สอนต้องจัดประสบการณ์ ให้ผู้เรียนได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นมากกว่าการจำ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาครบ ทุกด้าน (กรมสามัญศึกษา. 2534 : 54)

ในปัจจุบันหลักสูตรสายวิชาการในระดับมัธยมศึกษามักจะมุ่งเตรียมเยาวชนสำหรับ ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โดยปล่อยให้ผู้ที่ไม่ถึงมาตรฐานและผู้ที่ไม่ออกจากโรงเรียน กลางคัน หรือไม่มีที่เรียนในระดับอุดมศึกษาไปตามยถากรรม และไม่พร้อมที่จะออกไป ประกอบอาชีพและเผชิญชีวิตต่อไป ในการปฏิรูปการศึกษา เราจึงมุ่งจัดให้โครงสร้างหลักสูตร มีหลายรูปแบบ และให้ความสนใจมากขึ้นสำหรับการเตรียมตนเองเพื่อประกอบอาชีพ ตลอดจน เนื้อหาหลักสูตร หากครูเป็นผู้ที่มีความสามารถและอุทิศตนให้แก่วิชาชีพของตนและหากเนื้อหา หลักสูตรเหมาะสม การสอนก็จะมีคุณภาพ และเป็นประโยชน์ ฉะนั้น หากเราปฏิรูปหลักสูตร โดยครูไม่มีส่วนร่วมด้วยและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่แล้ว ความพยายามของเราก็คงไม่ไ้ผล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 157 - 158)

รัฐบาลจึงมีนโยบายในการขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างกว้างขวาง ด้วยการขยายโอกาสทางการศึกษาให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้มีโอกาสในการศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยให้โรงเรียนประถมศึกษาที่สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่มีความพร้อมเปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) เช่นเดียวกับที่เปิดสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่สังกัดกรมสามัญศึกษา

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิตและการศึกษาต่อ ให้สามารถเลือกแนวทางที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคม ตามบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะเป็นพลเมืองที่ดี ตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะเลือกและตัดสินใจประกอบสัมมาชีพ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีนิสัยในการปรับปรุงงานตนเองและสังคม เสริมสร้างอนามัยชุมชนและครองชีวิตโดยคำนึงถึงประโยชน์ต่อสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2533 : 1)

ส่วนกระบวนการนำหลักสูตรไปใช้นั้น ถ้าครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนโดยไม่คำนึงถึงหลักการ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผลผลิตที่ได้จากการเรียนการสอนก็ยากที่จะเป็นไปตามความคาดหวังของหลักสูตร และในการประเมินผล ถ้าประเมินไม่สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอน และจุดประสงค์ของหลักสูตรแล้ว ผลการประเมินย่อมขาดความเที่ยงตรงไม่น่าเชื่อถือทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงอันจะนำไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาด ก่อให้เกิดความเสียหายในการจัดการศึกษาโดยรวม การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ นั้น หากผู้สอนคำนึงถึงจุดประสงค์การเรียนการสอนเพียงอย่างเดียวคงเป็นข้อมูลที่ยังไม่เพียงพอ ดังนั้น ก่อนจะจัดการเรียนการสอนรายวิชาใดหรือหน่วยการสอนใด ผู้สอนจึงควรตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ และทักษะพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคนเสียก่อน แล้วนำข้อมูลเหล่านี้ไปใช้วางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามจุดประสงค์จะช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดประสงค์ได้ดียิ่งขึ้น (กรมสามัญศึกษา. 2534 : 4-5) การนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรนั้น มีปัจจัยสำคัญหลายประการที่เป็นองค์ประกอบ เช่น ความเหมาะสมของหลักสูตร ความสามารถของครูผู้สอน การจัดกิจกรรม สัดส่วนของวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนการส่งเสริมสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง

ในส่วนของผู้สอนที่ทำหน้าที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา นับว่ามีความสำคัญยิ่งเพราะครูจะต้องจัดมวลประสบการณ์ทั้งหมดมอบให้แก่เด็ก หากครูขาดความรู้ความชำนาญแล้ว ผลสัมฤทธิ์ก็จะไม่เกิดขึ้น การจัดการเรียนการสอนหรือการจัดกิจกรรม ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการสอนวิชาพลศึกษา จะต้องมีความเหมาะสมที่จะทำให้เกิดการพัฒนา ไม่เบียดเบียนต่อการเรียนการสอน และ

ในการศึกษาสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนโครงการนำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับ ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535 : 13-14) ด้านความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับบุคลากร พบว่า ทุกเขตการศึกษาขาดแคลนครู ครูต้องรับผิดชอบการสอน 2-4 วิชาต่อคน และวิตกกังวลไม่มั่นใจในการสอน เนื่องจากวิชาที่สอนไม่ตรงกับวุฒิการศึกษาที่ศึกษามา นอกจากนี้ จากข้อมูลสรุปผลการติดตามตรวจเยี่ยมโรงเรียนในโครงการโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาของกรมวิชาการ (2538 : 20) พบว่า การดำเนินงานของโรงเรียนประถมศึกษาที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่มีปัญหาและอุปสรรคในด้านบุคลากร มีครูไม่เพียงพอ ครูไม่ได้สอนตรงตามวิชาเอกที่ศึกษามา จากการสำรวจในเบื้องต้นวิชาที่โรงเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกิดขึ้นจากครูมีวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวิชาที่สอนทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนการสอน เพราะครูไม่ชำนาญและไม่มั่นใจในการสอนวิชาที่ตนไม่ถนัด ซึ่งจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของครูผู้สอนไม่ประสบความสำเร็จหรือบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าวิชาพลศึกษาซึ่งเป็นวิชาหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในกลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพนั้น ผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และจากการที่กรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเดิมเปิดสอนในระดับประถมศึกษา มีนโยบายให้โรงเรียนประถมศึกษาที่มีความพร้อมสามารถเปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาได้นั้น ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาเพื่อจะได้ทราบข้อมูลและเป็นแนวทางในการจัดสภาพและแก้ไขปัญหาในการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบสภาพ ปัญหาและความแตกต่างของการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดสภาพและแก้ไขปัญหาในการนำหลักสูตร

วิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา และเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ ครูผู้สอนพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ปีการศึกษา 2544 ทั้งที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางพลศึกษา จำนวน 269 คน ดังนี้

1. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 71 คน
2. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ จำนวน 198 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 59 คน และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 131 คน รวม 190 คน โดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้วิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจจี (Krejcie) และมอร์แกน (Morgan) (จรินทร์ ประสงค์สม. 2527 : 162-164 ; อ้างอิงจาก Krejcie and Morgan. 1970 : 607-610)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

ตัวแปรตาม ได้แก่ สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สภาพ หมายถึง สภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

2. ปัญหา หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรคและส่งผลกระทบต่อการดำเนินการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาทำให้ขาดประสิทธิภาพหรือไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ ส่งผลให้การนำหลักสูตรไปใช้ไม่ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควร

3. การนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ หมายถึง ขอบข่ายของการดำเนินงาน 3 ด้าน ดังนี้

3.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน หมายถึง การตีความหมายของหลักสูตร และกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรที่จะใช้ในโรงเรียนและคาบการสอนเพิ่มขึ้น

3.2 การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร หมายถึง การเลือกใช้วิธีการสอน ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและโรงเรียนและการเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับหลักสูตร

3.3 การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน หมายถึง ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการเรียนการสอนพลศึกษา ประกอบด้วยอุปกรณ์ สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก บุคลากร แหล่งวิชาการ การบริหารโรงเรียน การจัดตารางสอน ความปลอดภัยและงบประมาณ

4. โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนในระดับ ประถมศึกษามาก่อนแล้วเปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาโรงเรียนใน สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

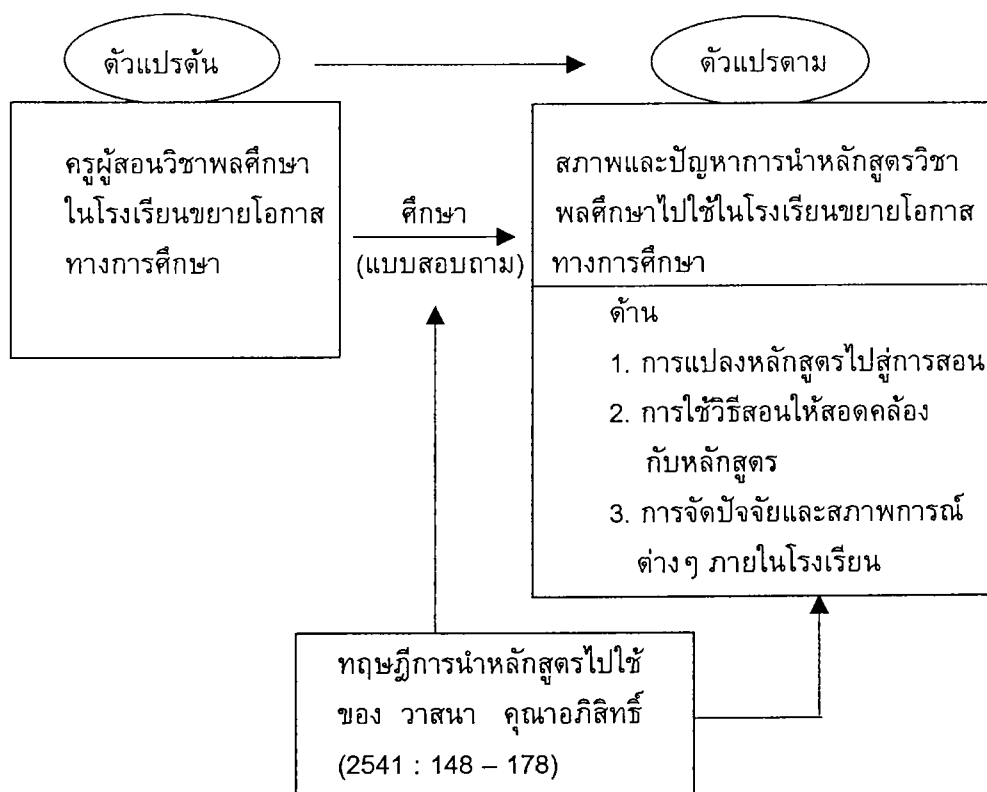
5. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา หมายถึง ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส ทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ ทั้งที่มีวุฒิทางพลศึกษาและไม่มีวุฒิทางพลศึกษา

6. หลักสูตรวิชาพลศึกษา หมายถึง วิชาพลศึกษาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมัธยม ศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

7. โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร หมายถึง โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

8. โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ หมายถึง โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษารวมทั้งนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

- 1.1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร
- 1.2 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ

การประถมศึกษาแห่งชาติ

2. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา

- 2.1 ความหมายของหลักสูตร
- 2.2 ความสำคัญของหลักสูตร
- 2.3 องค์ประกอบของหลักสูตร
- 2.4 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

วิชาพลศึกษา

3. ทฤษฎีการนำหลักสูตรไปใช้

- 3.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
- 3.2 การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร
- 3.3 การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
- 4.2 งานวิจัยในประเทศ

5. สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

1.1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

สำนักการศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ (2543 : 1-5) ได้กล่าวถึงโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ไว้ดังนี้

1. นโยบายขยายโอกาสทางการศึกษาของรัฐบาล

การขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นนโยบายหลักสำคัญประการหนึ่งของรัฐบาลที่ต้องการให้ประชากรทุกคนมีโอกาสได้เรียนจนจบมัธยมศึกษาตอนต้น

เพื่อเป็นพื้นฐานในการปรับตัวให้ทันต่อสภาพความเปลี่ยนแปลง ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศที่กำลังพัฒนาจากสภาพสังคมเกษตร ไปสู่สภาพสังคมกึ่งอุตสาหกรรมและบริการที่มีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยในปัจจุบันและอนาคต ดังนั้นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ได้กำหนดเป้าหมายทางด้านการจัดการศึกษาไว้ว่า ในปี พ.ศ.2539 จะเพิ่มอัตราการเรียนต่อ ม.1 ในระบบโรงเรียนให้ได้ประมาณร้อยละ 73 ของนักเรียนชั้น ป.1 ทั้งหมดและสามารถจัดการศึกษาภาคบังคับจาก 6 ปี เป็น 9 ปี ได้ภายในปี พ.ศ. 2544

จากนโยบายดังกล่าวคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 เห็นชอบตามข้อเสนอของกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับต่อไปอีก 3 ปี โดยประกาศในท้องที่ที่มีความพร้อมเป็นปี ๆ ไป และให้มีการแก้ไขแผนการศึกษาแห่งชาติ และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องในระยะที่ดำเนินการแก้ไขนั้น ให้สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติดำเนินการโครงการนำร่อง โดยยังไม่บังคับในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัด สปช. ในวันที่ 4 กันยายน 2533 คณะรัฐมนตรีอนุมัติให้กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ดำเนินการขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปอีก 3 ปี ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา และวันที่ 3 มีนาคม 2535 ได้อนุมัติการขยายโอกาสทางการศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครและต่อมาในวันที่ 27 มกราคม 2541 คณะรัฐมนตรีอนุมัติเปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีโรงเรียนนำร่อง 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนประชานิเวศน์ สำนักงานเขตจตุจักร

2. นโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษาของกรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานครได้สนองนโยบายรัฐบาลที่เตรียมการขยายการศึกษาภาคบังคับเพิ่มขึ้นอีก 3 ปี และเพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาลดังกล่าว แผนพัฒนาการศึกษากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2535-2539) ได้กำหนดนโยบายการศึกษากรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการขยายโอกาสทางการศึกษาไว้ดังนี้ คือ

ด้านการขยายโอกาสทางการศึกษา ส่งเสริม และสนับสนุน การขยายโอกาสทางการศึกษาโดยมีแนวปฏิบัติดังนี้

1. เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานตามความต้องการของท้องถิ่น โดยเน้นบริการแก่เด็กผู้ด้อยโอกาส
2. สนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน และอาคารสถานที่ให้เหมาะสม
3. เร่งพัฒนาครูผู้สอน
4. ส่งเสริม สนับสนุนให้โรงเรียนเปิดสอนวิชาชีพที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น
5. ตรวจสอบคุณภาพการศึกษา และเร่งพัฒนาโรงเรียนให้ได้มาตรฐานทางวิชาการ
6. ติดตาม ประเมินผลการดำเนินการเพื่อนำผลไปแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน และปรับปรุงพัฒนาเทคนิควิธีการสอน

และแผนพัฒนาการศึกษาของสำนักงานการศึกษา ระยะแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2540-2544) ได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการขยายโอกาสทางการศึกษาไว้ดังนี้

นโยบายข้อ 2 การศึกษาขั้นพื้นฐาน

ส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาพื้นฐานถึงระดับมัธยมศึกษาอย่างมีคุณภาพ โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกคน ได้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา และได้วางมาตรการไว้ดังนี้ คือ

“...

4. จัดตั้งองค์กรในรูปคณะกรรมการเพื่อบริหารและจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของกรุงเทพมหานคร

5. วางระบบการติดตามผลนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพ

6. จัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและชุมชน โดยเฉพาะอาชีพหลักของท้องถิ่น

7. ส่งเสริมให้เอกชน ชุมชน องค์กรพัฒนา สถาบันต่าง ๆ ได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในรูปแบบที่หลากหลาย

จากนโยบายดังกล่าวกรุงเทพมหานครได้มอบหมายให้ สำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร รับผิดชอบโครงการ ได้ดำเนินการตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 โดยใช้ชื่อโครงการว่า การขยายโอกาสทางการศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นกลุ่มเดิมที่ด้อยโอกาส จะศึกษาต่อ เนื่องจากครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจยากจนหรืออยู่ห่างไกลจากโรงเรียนมัธยมศึกษา ได้มีโอกาสได้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นการพัฒนาความพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน และเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น

2. เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลที่เร่งรัดการขยายการศึกษา ในระดับพื้นฐานให้กว้างขวางออกไปและนำไปสู่การขยายการศึกษามากับดับในที่สุด

3. เพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของรัฐบาลในส่วนที่ยังไม่ทั่วถึง โดยเปิดในโรงเรียนประถมที่มีอยู่แล้ว

หลักเกณฑ์การคัดเลือกโรงเรียน

1. เป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชน ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการศึกษาต่อ แต่มีข้อจำกัดด้านฐานะ การเดินทางเข้าศึกษาต่อในสังกัดอื่นไม่ได้

2. มีอาคารสถานที่เพื่อใช้เป็นห้องเรียนประมาณ 6 ห้องเรียน (สำหรับชั้น ม.1-3 ชั้นละ 2 ห้องเรียน) ห้องพิเศษ เช่น ห้องวิทยาศาสตร์ ห้องแนะแนว ห้องฝึกวิชาชีพ รวมทั้งมีสนามพื้นที่ทำการเกษตร และประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ตามหลักสูตรอย่างเพียงพอ

3. ผู้บริหารและครูในโรงเรียนมีความเข้าใจ สนใจ และเต็มใจส่งเสริมสนับสนุน การปฏิบัติงานตามโครงการให้บรรลุผลสำเร็จอย่างต่อเนื่อง

4. ครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถ ตลอดจนวุฒิการศึกษา สาขาวิชาเอกใน รายวิชาที่เปิดสอน

5. ผู้ปกครองนักเรียน ชุมชน ให้การสนับสนุนกิจกรรมของโรงเรียน

1.2 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 1-7) ได้กล่าวถึง โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาว่า เมื่อปี การศึกษา 2530 กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนินการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นขึ้น โดยให้กรมสามัญศึกษาและกรมการศึกษานอกโรงเรียนรับผิดชอบ ดำเนินการจนถึงปีการศึกษา 2532 อัตราการเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50.89 แต่เมื่อเทียบกับปัญหาความต้องการแล้วยังไม่ทันกับความต้องการ โดยเฉพาะตลาด แรงงานมีแนวโน้มความต้องการแรงงานพื้นฐาน ที่มีระดับความรู้ต่ำจากระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 3

กระทรวงศึกษาธิการจึงได้มองเห็นยุทธศาสตร์สำคัญในการยกระดับการศึกษา ให้เด็กไทยได้เรียนจบระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างรวดเร็วทันกับความต้องการ โดยการ ระดมสรรพกำลังให้หน่วยงานที่มีความพร้อมและความเหมาะสม คือโรงเรียนประถมศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติที่กระจายอยู่ทั่วทุกพื้นที่ และมีนักเรียนจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 หากขยายชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น นอกจากจะเป็นการลดภาระ ค่าใช้จ่ายของนักเรียนให้เรียนอยู่ที่เดิมในระดับที่สูงขึ้น ยังเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายของรัฐ ในเรื่องของอาคารสถานที่อีกด้วย

ดังนั้น ในปีการศึกษา 2533 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จึงได้รับมอบหมายให้ร่วมรับผิดชอบการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นภายใต้โครงการ นำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับ จำนวน 119 โรงเรียน ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 และต่อมาในปีการศึกษา 2534 คณะรัฐมนตรีได้มีมติอีกครั้ง เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2534 ให้สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการขยาย โอกาสทางการศึกษา เพื่อให้โอกาสแก่เด็กชนบทได้เรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างทั่วถึง ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขให้คำนึงถึงความพร้อมด้านอาคารสถานที่ บุคลากร สภาพชุมชน และ ไม่ซ้ำซ้อนกับหน่วยงานอื่นที่จัดอยู่แล้วโดยกระทรวงศึกษาธิการได้มอบหมายให้คณะกรรมการ การศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรมจังหวัด (ศศว.จ.) เป็นผู้กำหนดจัดทำแผน

ที่ตั้งโรงเรียน (School Mapping) ของทุกสังกัดที่เปิดขยายโอกาสทางการศึกษา

การขยายโอกาสทางการศึกษาในอนาคต

การจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้โอกาสแก่เยาวชนได้รับการศึกษาสูงขึ้น ในโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ใกล้บ้าน โดยเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด แต่ให้มีการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพสูงสุด

จากนโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่กระทรวงศึกษาธิการได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้เข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 จนถึงปัจจุบัน ทำให้อัตราการเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้นถึงร้อยละ 95 ในปีการศึกษา 2541 ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ประกาศนโยบาย “ประกันโอกาสทางการศึกษา” เพื่อให้นักเรียนทุกคนที่อาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทย แม้จะไม่มีหลักฐานการเกิดของทางราชการ ไม่มีสัญชาติไทย พิกัดหรือต้อยโอกาสอื่น ๆ ได้มีโอกาสรับการศึกษาอย่างเสมอกัน เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาอบรมขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษารัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

สำหรับแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อก้าวไปสู่การประกันโอกาสทางการศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือ

- 1) สำรวจข้อมูลประชากรนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในพื้นที่ที่ยังไม่มีโอกาสได้ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้ได้ข้อมูลจำนวนพื้นที่พร้อมปัญหาสาเหตุการไม่ได้เรียน
- 2) ขยายบริการการจัดการศึกษาให้ทั่วถึงในรูปแบบที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละกลุ่ม เช่น เปิดโรงเรียนเพิ่ม ห้องเรียนเพิ่ม จัดโรงเรียนประจำ ห้องเรียนเด็กพิการเรียนร่วม ฯลฯ
- 3) วางแผนร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ที่แบ่งความรับผิดชอบให้เด็กที่เรียนจนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้เรียนต่อในสถานศึกษาสังกัดใดสังกัดหนึ่ง
- 4) หน่วยงานทุกระดับแสวงหาความช่วยเหลือแก่เด็กกลุ่มด้อยโอกาส กลุ่มที่เสี่ยงออกกลางคันให้ได้เรียนจบ เช่น ทุนการศึกษา
- 5) ติดตาม กำกับ ดูแล ประสานงานเพื่อแก้ปัญหา และปรับปรุงแผนการดำเนินงานให้ทันกับสภาพปัญหาในลักษณะเชิงรุก

2. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษา

2.1 ความหมายของหลักสูตร

อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2537 : 1) กล่าวว่า หลักสูตรมีความหมายเป็นหลายนัย ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความตั้งใจหรือทัศนะของผู้พูดหรือผู้เขียน ตลอดจนโอกาสที่ใช้ว่าจะมองหลักสูตรในแง่ใด ดังที่สังัด อุทรานันท์ (2527 : 8) ได้กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันยังไม่เป็นที่ตกลงกันว่าคำนิยามของหลักสูตรควรกล่าวออกมาในลักษณะใดจึงจะถูกต้อง นักปรัชญาทางหลักสูตรทั้งหลายต่างก็ให้คำนิยามของหลักสูตรแตกต่างกันไปสุแต่ผู้ใดจะมองหลักสูตรไปในแง่ไหนหรืออย่างไร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2521 : 3) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. รายการที่ทางโรงเรียนกำหนดสอน และรวมทั้งวัสดุหลักสูตรอื่นๆ
2. รายวิชาที่สอนให้กับเด็ก
3. รายวิชาที่ทางโรงเรียนเปิดสอน
4. การวางแผนประสบการณ์ การเรียนรู้ ซึ่งทางโรงเรียนจัดเสนอแนะขึ้นไว้

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2514 : 13) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง สิ่งที่มีบัญญัติให้ครูสอนในโรงเรียน กิจกรรมที่ทำการสอนการเรียนกันจริงๆ ซึ่งรวมถึงการวัดผลด้วย

ทรมพ์และมิลเลอร์ (สังัด อุทรานันท์. 2527 : 12 อ้างจาก Trump and Miller) ว่า หลักสูตร คือ กิจกรรมการเรียนการสอนชนิดต่างๆ ที่เตรียมไว้ และจัดให้แก่เด็กนักเรียนโดยโรงเรียนหรือระบบโรงเรียน

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541 : 2-3) กล่าวว่า "หลักสูตร" ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายความว่า รายวิชาที่กำหนดไว้ให้ศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนในภาษาอังกฤษคำว่า CURRICULUM มาจากคำว่า CURRERE ซึ่งหมายความว่า to run หรือการวิ่งไปตามลำดับเป็นชุด ๆ (COURSE) ไปตั้งแต่ต้นจนจบหรือรายวิชาต่าง ๆ ที่สอนในโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย

หลักสูตร คือ โครงร่างการทำงาน ลำดับขั้นการทำงานหรือโครงร่างของรายวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งมีคำแนะนำเกี่ยวกับการวางแผนและความก้าวหน้าในการทำงานอย่างมีระบบ

หลักสูตร คือ โปรแกรมโดยรวมในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นโปรแกรมทางวิชาการหรือโปรแกรมเสริมหลักสูตร หรือ โปรแกรมพิเศษ เช่น ชมรมต่างๆ สภานักเรียน คู่มือการแข่งขันกีฬาภายใน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ถือเป็นหลักสูตรสำคัญทั้งสิ้น

หลักสูตร คือ ลำดับโครงร่างต่าง ๆ ของการเรียนที่ให้นักเรียนได้รับประโยชน์โดยเจตนา ไม่ว่าจะแบบแผนหรือไม่ก็ตาม

หลักสูตร คือ กิจกรรมที่จัดให้นักเรียน เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าและประสบการณ์ที่ดี

หลักสูตร คือ แนวกำหนดประสบการณ์ทั้งหมดที่มุ่งให้นักเรียนได้รับจากการศึกษา ทั้งในแง่วิชาการและพัฒนาการทุกด้าน และยังครอบคลุมไปถึงการกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรม การเรียนการสอน วิธีการฝึกอบรม การใช้สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล

หลักสูตร คือ โครงการที่กำหนดให้นักเรียนเรียนรู้และพัฒนาตามแผนการศึกษา

หลักสูตร คือ โครงการหรือแนวทางให้การศึกษา การให้ศึกษาก็คือ การถ่ายทอดความรู้หรือการให้วิชาความรู้ วัฒนธรรม การปลูกฝังทัศนคติและค่านิยม และการเสริมสร้างความเจริญเติบโตและความสมบูรณ์ทางกาย หรือการให้การศึกษาคือการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆ ด้าน โดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้ (สมิตร คุณานุภกร. 2518)

หลักสูตร คือ ประมวลประสบการณ์หรือกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและช่วยให้เกิดการพัฒนาทุกด้าน (สุจิต เพียรชอบ. มปป.)

นอกจากนั้น กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ยังได้ให้ความหมายของหลักสูตร เป็น 4 หัวข้อ คือ เอกสารหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนของครู กระบวนการเรียนของนักเรียน และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน

2.2 ความสำคัญของหลักสูตร

สันต์ ธรรมบำรุง (2527 : 9-10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นหัวใจของการศึกษา ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า การศึกษาของประเทศซึ่งเปรียบเสมือนแนวทางที่สามารถทำให้เยาวชนทราบได้ทันทีว่า การจัดการศึกษาของประเทศที่จัดให้แก่เยาวชนนั้น เน้นหนักไปในทางใด ในแง่ของความรู้ การส่งเสริมทักษะ และทัศนคติอันมีผลโดยตรงต่อเด็กและสังคม ซึ่งในประเทศไทยมีขอบข่ายหน้าที่ของหลักสูตรดังนี้

1. หลักสูตรเป็นเอกสารของทางราชการ เป็นบัญญัติของรัฐบาลเพื่อให้บุคคลที่ทำการเกี่ยวข้องกับการศึกษารับไปปฏิบัติ
2. หลักสูตรเป็นมาตรฐานของการศึกษา เพื่อควบคุมการเรียนการสอนในระดับต่างๆ ของสถานศึกษาให้ถึงเกณฑ์มาตรฐาน
3. หลักสูตรเป็นเครื่องมือของกระทรวงศึกษาธิการ ในการควบคุมงานของโรงเรียน ซึ่งเป็นการควบคุมในส่วนที่เกินและเพิ่มในส่วนที่ขาด
4. หลักสูตรเป็นมาตรฐานสำหรับให้กระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบมาตรฐานของโรงเรียนและนักเรียนได้

ส่วนความสำคัญของหลักสูตร สันต์ ธรรมบำรุง ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นแผนปฏิบัติงานหรือเครื่องชี้แนวทางปฏิบัติงานของครู เราะหลักสูตรจะกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลไว้

เป็นแนวทาง

2. หลักสูตรเป็นข้อกำหนดแผนการเรียนการสอน อันเป็นส่วนรวมของประเทศ เพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาของชาติ

3. หลักสูตรเป็นเอกสารของทางราชการ เป็นบัญญัติของรัฐบาลเพื่อให้บุคคลที่ทำการเกี่ยวข้องกับการศึกษารับไปปฏิบัติ

4. หลักสูตรเป็นเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาเพื่อควบคุมการเรียนการสอนในสถาบัน การศึกษาระดับต่าง ๆ และเป็นมาตรฐานในการจัดสรรงบประมาณ บุคลากร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ

5. หลักสูตรเป็นแผนการดำเนินงานของผู้บริหารการศึกษา ที่จะอำนวยความสะดวก และควบคุมดูแลติดตามผลให้เป็นตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาล

6. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางในการส่งเสริมความเจริญของงานและพัฒนาการของเด็กตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา

7. หลักสูตรจะกำหนดลักษณะและรูปร่างของสังคมในอนาคต

8. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางให้ความรู้ ทักษะ ความสามารถ ความประพฤติที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม อันเป็นประโยชน์ต่อสังคม การพัฒนากำลัง

9. หลักสูตรจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความเจริญของประเทศ

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541 : 4 - 6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. หลักสูตรเป็นทั้งมวลประสบการณ์ โครงการ กิจกรรมวิชาการ กิจกรรมเสริม หลักสูตร แนวทาง และยังเป็นกลุ่มวิชาทั้งหลายทั้งปวงที่มุ่งให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ได้รับ ประโยชน์และคุณค่าจนเกิดการพัฒนาดตนเองให้เป็นผู้ที่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมี ความสุขตามอัตภาพ ดังนั้น ถ้าการนำหลักสูตรไปใช้ได้ผลดีตามจุดมุ่งหมาย พลเมืองของ ประเทศก็จะมีคุณภาพดังกล่าวตามไปด้วย

2. หลักสูตรช่วยถ่ายทอดวัฒนธรรม ปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมที่ดี เช่น ภาษาไทย เป็นวัฒนธรรมของประเทศ ภาษาไทยจะเป็นวิชาบังคับสำหรับผู้เรียนทุกระดับชั้น การสอน ของครูจะช่วยปลูกฝังศีลธรรม จริยธรรม ซึ่งเป็นเรื่องของการควบคุมจิตใจและการปฏิบัติให้อยู่ ในระเบียบและค่านิยมของสังคม ทั้งในวิชาจริยศึกษา วิชาพลศึกษา และอื่น ๆ

3. หลักสูตรช่วยเสริมสร้างความเจริญเติบโตและความแข็งแรงทั้งท่ายกายและทาง จิตใจให้แก่ผู้เรียน สอดคล้องกับปณิธานการจัดการศึกษาของประเทศ เช่น วิชาพลศึกษา ช่วยพัฒนาร่างกาย ซึ่งหมายถึงสมรรถภาพและทักษะ และพัฒนาจิตใจซึ่งหมายถึงบุคลิกภาพ และทัศนคติต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กันด้วย

4. หลักสูตรเป็นตัวกลางหรือตัวเชื่อมระหว่างปรัชญา ปณิธานหรือจุดมุ่งหมายของ การศึกษากับวิธีสอนหรือการใช้หลักสูตรเข้าด้วยกัน

การจัดการศึกษาของประเทศจะสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีและมีระบบระเบียบครบถ้วนตามปรัชญา ปณิธานและจุดมุ่งหมาย ก็ด้วยการกำหนดหลักสูตร หรือโครงสร้างการศึกษาขึ้นมา ในขณะเดียวกันหลักสูตรก็จะเกิดขึ้นมาได้อย่างมีคุณภาพและคุณประโยชน์ต่อประเทศอย่างสมบูรณ์ก็จำเป็นต้องอาศัยปรัชญา ปณิธานและจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาเป็นปฐม เมื่อมีตัวบทกำหนดเป็นโครงสร้างการศึกษาขึ้นมาแล้วก็ต้องมีการนำไปปฏิบัติจึงจะทำให้การจัดการศึกษาของประเทศสมบูรณ์แบบ การนำหลักสูตรไปปฏิบัติคือ การนำหลักสูตรไปใช้ กระบวนการในขั้นตอนนี้คือการถ่ายทอดและการปลูกฝังสิ่งต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนซึ่งเป็นพลเมืองของประเทศด้วยวิธีการต่าง ๆ ผู้ที่จะใช้วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ก็คือตัวครู ครูเป็นผู้ที่ทั้งวิธีสอน และเทคนิคต่าง ๆ ในการพัฒนาให้นักเรียนเกิดความรู้ (Cognitive) ทศนคติ (affective) และทักษะ (skill) เพื่อนำไปใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพต่อไป ซึ่งจะทราบได้ด้วยการประเมินผล และวาทสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541 : 6 - 7) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรพลศึกษาไว้ดังนี้

1. ถ่ายทอดวัฒนธรรม วิชาทุกวิชา รวมทั้งพลศึกษา ช่วยกันปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม และการปฏิบัติที่แสดงถึงวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของประเทศชาติได้ทั้งสิ้น และจำเป็นต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เพราะชาติใดไม่มีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง ก็มิอาจเรียกว่าเป็นชาติได้ โดยเฉพาะชาติไทย

2. เป็นโครงสร้างหรือแผนงานการเรียนการสอน หลักสูตรจะรวมถึงจำนวนคาบที่เหมาะสมสำหรับให้นักเรียนเรียนรู้ เป็นการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหากับรูปแบบการสอน เข้าด้วยกัน ผู้ทำหน้าที่นี้คือครูผู้สอนพลศึกษา

3. เป็นหลักสูตรสอดแทรกผสมผสาน ในการเรียนการสอนพลศึกษานักเรียนจะได้รับทั้งความรู้ทางวิชาการ และพัฒนาการของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมทางสังคม คุณธรรม จริยธรรม ความร่วมมือ ความมีน้ำใจนักกีฬา ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะสอดแทรกลงไปในการบวนการสอนของครู นับเป็นคุณค่าที่สำคัญ ทำให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

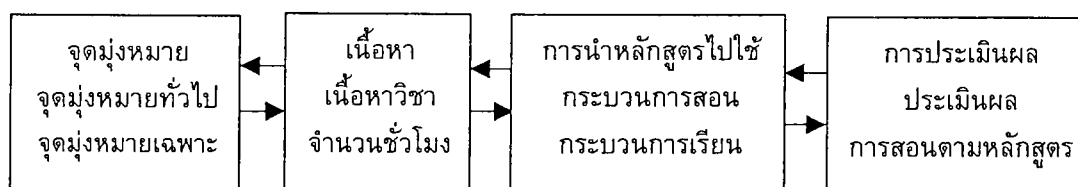
2.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2537 : 9) ได้กล่าวว่า หลักสูตรอาจจะมีได้หลายประเภท หลายรูปแบบ และหลายระดับ แต่ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรใดก็ตาม ก็จะต้องมีองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญอย่างน้อย 4 ส่วน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญคือ

1. จุดมุ่งหมาย (Objective)
2. เนื้อหาวิชาและประสบการณ์การเรียนรู้ (Content)
3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)
4. การประเมินผล (Evaluation)

ทาบ (Taba) (วาสนา คุณาภิสิทธิ์. 2541 ; 8 อ้างอิงจาก Taba) ผู้เชี่ยวชาญหลักสูตร กล่าวว่า หลักสูตรนั้นไม่ว่าจะเป็นแบบใด วิชาใดก็ตามจะมีองค์ประกอบที่สำคัญอย่างน้อยที่สุด 4 อย่าง คือ

1. จุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะวิชา
2. เนื้อหาวิชาและจำนวนชั่วโมงที่จะสอนแต่ละวิชา
3. กระบวนการสอนและกระบวนการเรียน (การนำหลักสูตรไปใช้)
4. การประเมินผลการสอนตามหลักสูตร

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของหลักสูตร

จากภาพประกอบ 1 จะเห็นว่าขั้นตอนของการนำหลักสูตรไปใช้นั้น คือ การนำหลักสูตรไปปฏิบัติ ครัก (วาสนา คุณาภิสิทธิ์. 2541 ; 8 อ้างอิงจาก Krug. 1957) ได้กล่าวถึงหลักสูตรว่าเป็นวิธีการสอนต่างๆ ที่กำหนดขึ้นโดยโรงเรียน ด้วยการจัดประสบการณ์และกิจกรรมต่างๆ ให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ เพื่อที่จะนำไปสู่ความมุ่งหมายทางการศึกษาที่พึงประสงค์และจากความหมายของหลักสูตรที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หลักสูตรจะเป็นการรวมกระบวนการต่าง ๆ ไว้ด้วยกันนั่นคือ การกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรมการเรียน วิธีการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล ซึ่งกระบวนการดังกล่าวคือกระบวนการของการสอน

ส่วน วินน์ (วาสนา คุณาภิสิทธิ์. 2541 ; 8 อ้างอิงจาก Gwynn) นักศึกษาอเมริกัน ได้กล่าวเสริมถึงองค์ประกอบที่ดีของหลักสูตรว่า หลักสูตรต้องเป็นเครื่องมือ (tool) ที่ทำให้การศึกษาบรรลุตามความมุ่งหมาย มีการเปลี่ยนแปลงโดยมีพัฒนาการที่เป็นไปอย่างช้าๆ ใช้ระยะเวลานาน หลักสูตรเป็นของประชาชนไม่ใช่ของนักการศึกษา เพราะประชาชนเป็นผู้ที่อยู่ในสังคมส่วนใหญ่ ไม่ใช่มีแต่นักการศึกษากลุ่มเดียว การสร้างหลักสูตรจึงต้องสนองตอบความต้องการของสังคม ตามหลักการหรืออุดมคติจริง ๆ แล้ว หลักสูตรของโรงเรียนแต่ละแห่งไม่ควรเหมือนกัน แต่อาจมีบางส่วนที่เหมือนกันได้ เช่น อาจกำหนดวิชาแกนหรือวิชาเฉพาะที่เหมือนกัน อาจกำหนดวิชาของแต่ละภาคของประเทศเหมือนกัน เป็นต้น สุดท้ายคือต้องมีการประเมินผลหลักสูตรโดยการทดลองใช้เสียก่อนและผลจากการทดลองใช้หลักสูตรควรจะสามารถชี้ให้เห็นถึงจุดดีและจุดบกพร่องของหลักสูตรด้วย(เปรียบเทียบข้อดีข้อเสียว่ามีอะไรมากกว่ากัน) เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ดีที่สุดก่อนนำออกมาใช้จริง

ฉะนั้น หลักสูตรที่ดีจึงควรให้สนองหรือสอดคล้องกับกฎหมายของบ้านเมือง เศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัย ส่งเสริมให้นักเรียนได้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนตามความสนใจ ตามความสามารถ และควรมีลักษณะที่ต่อเนื่องกันในระดับชั้นต่าง ๆ

2.4 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง

พ.ศ.2533) วิชาพลานามัย

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กำหนดให้วิชาพลศึกษาอยู่ในกลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นวิชาบังคับแก่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้มีทักษะการออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาและรักษาสรรพภาพทางกาย และจิต สุขภาพและสวัสดิภาพ
3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
4. เพื่อให้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และมีสุขนิสัยที่ดี

โครงสร้าง วิชาบังคับ

วิชาบังคับแก่น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

พ ๑๐๑ พลานามัย ๑ ๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค ๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

พ ๑๐๒ พลานามัย ๒ ๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค ๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

พ ๒๐๓ พลานามัย ๓ ๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค ๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

พ ๒๐๔ พลานามัย ๔ ๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค ๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

พ ๓๐๕ พลานามัย ๕ ๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค ๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

พ ๓๐๖ พลานามัย ๖ ๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค ๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

วิชาบังคับเลือก

วิชาสุขศึกษา

พ ๐๑๑ สุขศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๑๒ สุขศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๑๓ สุขศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๑๔ สุขศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๑๕ สุขศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๑๖ สุขศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

วิชาพลศึกษา

พ ๐๒๑ พลศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒ พลศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๓ พลศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๔ พลศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๕ พลศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๖ พลศึกษา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

วิชาเลือกเสรี

พ ๐๑๗ โรคติดต่อที่สำคัญใน สถานการณ์ปัจจุบัน	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๑๘ ปัญหาสุขภาพที่สำคัญที่ เกิดจากสิ่งแวดล้อมและ การประกอบอาชีพใน ปัจจุบัน	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๗ ยิมนาสติก	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๘ กรีฑา	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๙ เทเบิลเทนนิส	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๐ แบดมินตัน	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๑ เทนนิส	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๒ วูตวู	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๓ บาสเกตบอล	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๔ วอลเลย์บอล	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

พ ๐๒๑๕ ฟุตบอล	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๖ ตะกร้อ	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๗ เซปักตะกร้อ	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๘ ดาบสองมือ	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๑๙ กิจกรรมเข้าจังหวะ	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๐ กายบริหารประกอบดนตรี	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๑ แอโรบิกแดนซ์	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๒ กีฬานันทนาการ	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๓ ฟลอร์เอ็กเซอร์ไซส์	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๔ กระบี่	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๕ ศิลปะป้องกันตัว	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๖ แอนด์บอล	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๗ จักรยาน	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้
พ ๐๒๒๘ เนตบอล	๑ คาบ/สัปดาห์/ภาค	๐.๕ หน่วยการเรียนรู้

หมายเหตุ

1. ในกรณีที่เลือกเรียนรายวิชาเลือกเสรีซ้ำกับกิจกรรมที่กำลังเรียนหรือเรียนแล้วในวิชาบังคับเลือก ให้โรงเรียนจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน หรือจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้นแล้วแต่กรณี
2. รายวิชาเลือกเสรีพลศึกษาสามารถเลือกเรียนซ้ำได้ แต่ต้องจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น
3. ผู้เรียนที่มีปัญหาทางร่างกายหรือสุขภาพ ให้โรงเรียนและครูพลศึกษาปรึกษาแพทย์แล้วพิจารณาจัดกิจกรรมพลศึกษาให้เหมาะสม

3. ทฤษฎีการนำหลักสูตรไปใช้

สัจ จูทรานันท์ (2527 : 259-261) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรกล่าวคือหลังจากได้ร่างหลักสูตรสำเร็จแล้วก็จะนำหลักสูตรไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนต่อไป การนำเอาหลักสูตรไปให้ถึงผู้รับอันหนึ่งได้แก่นักเรียนนั้น จะส่งผ่านผู้เกี่ยวข้องและผ่านระดับการปฏิบัติหลายระดับ ซึ่งเมื่อนับตั้งแต่เริ่มต้นที่สุดไปถึงระดับสุดท้ายจะเป็นดังนี้

1. หลักสูตรระดับอุดมการณ์
2. หลักสูตรระดับเอกสาร
3. หลักสูตรระดับการรับรู้
4. หลักสูตรระดับปฏิบัติการ
5. หลักสูตรระดับประสบการณ์

จากลำดับขั้นของการทำงานเกี่ยวกับหลักสูตรที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการที่หลักสูตรซึ่งเริ่มต้นกำหนดจากความคิดของคณะพัฒนาหลักสูตรจะไปถึงผู้เรียนนั้น จะผ่านขั้นตอนการนำไปใช้อยู่หลายขั้นตอน ผู้ถ่ายทอดในการนำเอาอุดมการณ์ของคณะพัฒนาหลักสูตรไปถึงผู้เรียนนั้นก็ได้แก่ครูและจะต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารที่เกี่ยวข้องทุกระดับ

วิชัย ดิสสระ (2533 : 137-139) ได้กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้น่าจะเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาหลักสูตร ในการนำหลักสูตรไปใช้จะมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ

1. การเตรียมครู
2. บทบาทของผู้บริหารหรืออาจารย์ใหญ่
3. การสอนของครู

อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2537 : 182-183) กล่าวว่า การนำหลักสูตรมัธยมศึกษาไปใช้เป็นกิจกรรมที่สลับซับซ้อนและกว้างขวางมาก จริงอยู่แม้ว่าการใช้หลักสูตรในทางทฤษฎีโดยทั่วไป จะมีลำดับขั้นตอนที่เรียงลำดับไว้อย่างต่อเนื่องกัน โดยเริ่มต้นที่การทำความเข้าใจและการวิเคราะห์ตัวหลักสูตรทั้งฉบับ การทำเอกสารประกอบหลักสูตรอันเป็นการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดบุคลากร การจัดปัจจัยสนับสนุนการใช้หลักสูตร การจัดกิจกรรมต่างๆ การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้การสอน การนิเทศติดตาม และสิ่งที่สำคัญที่สุดของการนำหลักสูตรไปใช้ก็คือ การสอนของครู หากดำเนินไปอย่างดีมีคุณภาพแล้ว ก็จะเป็นการนำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และเกณฑ์การใช้หลักสูตร นั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรที่จะทำความเข้าใจในเรื่องนี้ให้ชัดเจน

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2541 : 148-178) ได้กล่าวถึงการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้คือการปฏิบัติใน 3 ขอบข่าย ดังนี้

3.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ปัจจุบันหลักสูตรที่ใช้อยู่เป็นหลักสูตรที่กรมวิชาการกำหนดให้ใช้กับโรงเรียนทั่ว ๆ ไปทุกระดับทั่วประเทศเรียกได้ว่าเป็นหลักสูตรระดับชาติ แต่ถึงแม้ว่าหลักสูตรระดับชาติจะได้นำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลไว้แล้วก็ตาม การกำหนดนั้นก็เป็นไปในลักษณะที่กว้างขวางและยืดหยุ่น ฉะนั้นการนำหลักสูตรระดับต่าง ๆ

ไปใช้โดยปราศจากการประยุกต์และดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจทำได้ หรืออาจทำได้แต่ก็ไม่มีประสิทธิภาพที่ดี ครูผู้ใช้หลักสูตรจึงจำเป็นต้องมีการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน นั่นคือการตีความหมายของหลักสูตรและการกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรที่จะใช้ในโรงเรียนและคาบการสอนเพิ่มขึ้น สิ่งที่ครูต้องนำมาตีความคือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งปรัชญาหรือปณิธาน จุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะ และการกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมมากขึ้นจากเนื้อหาของหลักสูตรที่กำหนดไว้อย่างกว้างๆ ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ เช่น “การเล่นสมมติ” ในชั้น ป.1-2 มีเนื้อหาในหลักสูตรระดับชาติว่าเป็น “กิจกรรมการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยเกมและการเล่นสมมติอย่างง่าย ๆ และให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน” และเป็น “การเล่นแสดงท่าทางประกอบ” เนื้อหาเพียงเท่านี้ไม่อาจทำให้รายละเอียดเพียงพอต่อการนำไปใช้สอนในแต่ละครั้งได้จริง ๆ ครูจำเป็นต้องนำมาทำรายละเอียดเพิ่มขึ้น ในลักษณะของแผนการสอนหรือโครงการสอนคือ กิจกรรมการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานอาจกำหนดเป็นทักษะการเดิน การวิ่ง การกระโดด การคลาน การเขย่ง การวิ่งแบบควมบ้า ฯลฯ เป็นต้น โดยอาจจะประกอบไปกับการเล่นเกม และการเล่นสมมติ เช่น เกมเดินเปิด เกมวิ่งไล่ตะแคง ส่วนการเล่นสมมติเป็นสัตว์ต่างๆ หรือเป็นพาหนะต่างๆ เช่น รถไฟ แมวน้ำ รถสามล้อ ฯลฯ เป็นต้น หรือในหลักสูตรพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดให้เรียนวิชายืดหยุ่น โดยกำหนดจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชามาให้ ครูก็ต้องนำมาจัดทำเป็นโครงการสอนระยะยาวแจกแจงรายละเอียดของเนื้อหาที่จะสอนแต่ละคาบแต่ละสัปดาห์อีกครั้งหนึ่ง โดยเริ่มตั้งแต่ทักษะที่ง่ายที่สุดแล้วเพิ่มความยากขึ้นเรื่อยๆ เช่น ม้วนหน้า ม้วนหลัง หกสามเส้า ฯลฯ เป็นต้น และอย่าลืมว่าการวางแผนการสอนทุกระดับจะใช้ประกอบการของงบประมาณและเงินทุนต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

3.2 การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

หลังจากการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแล้ว ขอบข่ายของการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดสัมฤทธิ์ผลอีกประการหนึ่งคือ การสอนของครู ครูเป็นบุคคลสำคัญหรือเป็นหัวใจของการนำหลักสูตรไปใช้ดังได้กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้เพราะการเตรียมการสอน ความรู้ ความสามารถในการเอาใจใส่ต่อการสอน การสอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรและโรงเรียน การเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับหลักสูตร ฯลฯ เหล่านี้เป็นสิ่งกำหนดความสามารถของการใช้หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสิ้น นอกจากนั้นผู้บริหารโรงเรียนเองก็ควรมีหน้าที่ให้ความรู้ ความสะดวก คำแนะนำ และให้กำลังใจแก่ครู บทบาทของผู้บริหารในการนำหลักสูตรไปใช้ก็คือ “การบริหารด้านวิชาการ”

การสอนเป็นกิจกรรมหลายประเภทที่ครูและนักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกัน นอกจากการสอนจะหมายถึงการให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้ข้อเท็จจริงต่างๆ แล้ว การสอนยัง

การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เนื้อหาความรู้ ความประพฤติ ความคิด ทศนคติ และค่านิยมต่าง ๆ ระหว่างครูกับนักเรียน กระบวนการสอนจึงต้องมีหลายรูปแบบหรือหลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การช่วยกันแก้ปัญหา การให้คำแนะนำ การช่วยเหลือ การให้กำลังใจ การให้ความรักความเอาใจใส่ การให้งาน การให้บ้าน การให้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ฯลฯ

การเลือกใช้วิธีสอนแต่ละแบบขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่อง และสอดคล้องกับหลักสูตรแต่ละแบบ ฉะนั้นการสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายจึงเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสภาพการณ์หรือตามจุดมุ่งหมายในแต่ละครั้งนั่นเอง ครูจึงต้องใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ เพราะจุดมุ่งหมายแต่ละข้อจะบรรลุผลสำเร็จได้ก็ต้องใช้วิธีสอนที่เหมาะสม การใช้วิธีสอนแบบเก่า ๆ หรือการใช้วิธีสอนแบบหนึ่งแบบใดเพียงแบบเดียวย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่อการสอน โดยเฉพาะวิธีสอนแบบบรรยาย ซึ่งเป็นวิธีสอนที่เก่าแก่ที่สุด เพราะการใช้วิธีสอนแบบบรรยายแบบเดียวจะเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความรู้ การให้ข้อมูลและความจริง เท่านั้น ครูจะไม่ได้คำนึงถึงด้านเจตคติและพัฒนาการด้านทักษะกลไก ไม่ได้ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การแสดงออกหรือการแก้ปัญหาด้วยตนเองของนักเรียน โดยเฉพาะการแก้ปัญหาด้วยตนเองหรือการคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น อันเป็นลักษณะสำคัญที่ควรปลูกฝังให้แก่ นักเรียนเพื่อเตรียมความพร้อม สำหรับการออกไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป การสอนจึงไม่ควรเน้นแต่ด้านสมองหรือสติปัญญา ความจำ ความรู้ เท่านั้นเพราะเป้าหมายของการศึกษา “การศึกษาเพื่อชีวิต” ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมต้องรวมอยู่ด้วยกันเพื่อคุณภาพชีวิต

ถ้าครูไม่สามารถใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมจะมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพของหลักสูตร ทั้งนี้เพราะการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญต่อการนำหลักสูตรไปใช้ดังกล่าวแล้ว การสอนของครูทำให้นักเรียนได้รับความรู้ มีคุณสมบัติและมีทักษะต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ถ้าการสอนขาดประสิทธิภาพหลักสูตรก็ขาดประสิทธิภาพไปด้วย ครูจึงจำเป็นต้องรู้จักการเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละครั้ง เพราะจุดมุ่งหมายของการสอนจะสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหรือปรัชญาของหลักสูตรอยู่แล้ว

3.3 การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

หลักสูตรจะเกิดสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายได้มากน้อยเพียงใดนั้นจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยอื่นๆ ประกอบอีกหลายๆ ด้าน ครูและผู้บริหารโรงเรียนจึงควรได้สำรวจดูปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ภายในโรงเรียนว่ามีมากน้อยเพียงใดและเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ปัจจัยและสภาพดังกล่าวประกอบด้วย อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก บุคลากร แหล่งวิชาการ การบริหารโรงเรียน การจัดการการสอน ความปลอดภัย งบประมาณ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงานของครูให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับเป้าหมายของการศึกษาตามหลักสูตรมาก ยิ่งขึ้น นอกเหนือจากการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนและการใช้วิธีสอน

ของครูให้สอดคล้องกับหลักสูตรดังกล่าวมาแล้ว

1. อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มุ่งให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ จึงมีความจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกประกอบการเรียนการสอนเฉพาะอย่างให้เพียงพอ เหมาะสม และปลอดภัย แตกต่างไปจากวิชาการในสายอื่นๆ หลักการจัดและวางแผนอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

หลักการจัดและวางแผนอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นพื้นฐานในการบริหารหรือการนำหลักสูตรไปปฏิบัติให้เกิดสัมฤทธิ์ผลที่ดีขึ้นอย่างหนึ่ง ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องคือ ผู้บริหาร ครูพลศึกษา สถาปนิก และบุคคลอื่น ๆ หลักการและการวางแผนโดยสรุปมีดังต่อไปนี้

1. ชุมชนทุกชุมชนจำเป็นต้องมีสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา เล่นกีฬา และกิจกรรมนันทนาการ โรงเรียนควรจัดสิ่งเหล่านี้ให้สัมพันธ์กับความต้องการของชุมชน

2. ประเภท ขนาด และที่ตั้งของสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกจะต้องสัมพันธ์กับชุมชนโดยส่วนรวม

3. ควรมีการวางแผนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้สอดคล้องกับลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจของชุมชน

4. ควรมีการวางแผนจัดสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกโดยพิจารณาถึงการใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่พร้อมกับการใช้เป็นแหล่งช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและจิตด้วย

5. การวางแผนโปรแกรมควรจะสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของนักเรียนและประชาชนทุกคน

6. กำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกไว้เพื่อความสะดวกและความปลอดภัย

7. มีการร่วมมือกันวางแผนอย่างใกล้ชิดระหว่างองค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ในชุมชนเกี่ยวกับการออกแบบอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้เหมาะสมสำหรับกิจกรรมพลศึกษา การเล่นกีฬา และนันทนาการ

8. ควรเชิญหน่วยงาน องค์กร หรือบุคลากรอื่น ๆ ที่มีความสนใจในการวางแผนหลักสูตรเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนด้วย

9. มีการตั้งที่ปรึกษา ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในงานการวางแผนไว้ด้วย

10. ควรมีการสำรวจและประเมินผลแหล่งงบประมาณและใช้ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด

11. ใช้ข้อคิดและข้อเสนอแนะของสื่อมวลชนต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนหลักทั่วไปในการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

ตามปกติอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทในร่มและประเภทกลางแจ้ง ประเภทแรกประกอบด้วยโรงยิมเนเซียม ห้องเรียน สระว่ายน้ำ เป็นต้น ส่วนประเภทที่สองจะประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับกีฬาและกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น สนามฟุตบอล สนามฮอกกี้ สนามบาสเกตบอล สนามซอฟท์บอล เป็นต้น หลักการทั่ว ๆ ไปในการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกมีดังนี้

1. โรงยิมเนเซียมอเนกประสงค์ ควรมีขนาดกว้างประมาณ 25-40 ฟุต ยาว 50-57 ฟุต และสูง 12-14 ฟุต ใช้เป็นสถานที่สอนมวยปล้ำ ยืดหยุ่น กิจกรรมเข้าจังหวะ โบว์ลิง ยิงธนู เทเบิลเทนนิส และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้เพดานสูงมาก ถ้าใช้กับกิจกรรมที่จำเป็นต้องใช้เพดานสูง เช่น แบดมินตันก็ควรสูงประมาณ 22 ฟุต ขนาดพื้นที่โรงยิมเนเซียมควรเพิ่มขึ้นประมาณ 40 ลูกบาศก์ฟุตต่อนักเรียน 1 คน
2. โรงยิมเนเซียมขนาดใหญ่ มี 2 ส่วน สำหรับใช้ในการแข่งขันและใช้สำหรับโปรแกรมการสอนประจำ
3. ในโรงยิมเนเซียมควรประกอบด้วยลิฟต์เกอร์ขนาด $12 \times 12 \times 36$ นิ้วต่อนักเรียน 1 คน และทำด้วยโลหะจัดวางเป็นแถวยาวๆ นอกจากนั้นในโรงยิมฯ ควรมีห้องอาบน้ำ ห้องส้วม และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ เช่น น้ำพุสำหรับดื่ม อ่างล้างหน้า กระจกติดฝาผนัง ม้านั่ง ราวตากผ้า เครื่องชั่งน้ำหนัก และวัดส่วนสูง
- สำหรับห้องอาบน้ำควรมีจำนวน 1 ห้องต่อนักเรียน 4 คน พื้นโรงยิมเนเซียมอาจทำด้วยไม้กระเบื้องหรือโพลีเอสเตอร์ มีเบาะป้องกันอันตรายอยู่หลังเบาะบาสเกตบอล และมีเบาะสำหรับการเรียนกิจกรรมประเภทยืดหยุ่น ต่อสู้ป้องกันตัว ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น กระดานดำ พรหมเช็ดเท้า กริ่ง สัญญาณไฟ ฯลฯ ควรจัดไว้ด้วย

4. สระว่ายน้ำ อาจอยู่ในร่มหรือกลางแจ้งก็ได้ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา สระว่ายน้ำควรมีขนาดกว้าง 75 ฟุต กว้างอย่างน้อย 35 ฟุต และมีความลึกระหว่าง $2\frac{1}{2}$ - $4\frac{1}{2}$ ฟุต ถึงลึกที่สุด 9-12 ฟุต

สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาสามารถสร้างสระน้ำประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้ สระสำหรับสอนและแข่งขัน มีหลายขนาด เช่น ขนาดยาว 60-75 ฟุต (หรือมากกว่า) กว้าง 30 ฟุต แบ่งได้ 4 ลู่อ แต่ละลู่อจะมีขนาดกว้าง 7 ฟุต มีท่อนแบ่งลู่อ รวมความกว้างทั้งหมดอีก 1 ฟุต ถ้ายาว 75 ฟุต 1 นิ้ว $\times$ 42 ฟุต จะได้ 6 ลู่อ นอกจากนั้นอาจเป็นสระเอนกประสงค์ ใช้สอนและใช้สำหรับกระโดดน้ำ สระสำหรับสอนโดยเฉพาะสระกระโดดน้ำ ว่ายน้ำ และสำหรับการสอนจะใช้ประโยชน์ได้มาก

5. สถานที่สำหรับการเรียนภาคทฤษฎี อาจจะเป็นห้องเรียน ที่ว่างตามระเบียบหรือ มุมห้องแต่งตัว เป็นต้น

6. อุปกรณ์ประกอบการเล่นยิတ်หยุ่น (จะอยู่ในโรงยิมฯ) เช่น พวกรับบาร์คู๋ บาร์เดี่ยว ม้าหุ ม้าขวาง ห่วง หีบกระโดด กระดานสปริง เป็นต้น

7. อุปกรณ์อื่น ๆ เช่น ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ฯลฯ ควรมีอัตราส่วน 1 : 1 หมายถึง 1 ลูกต่อนักเรียน 1 คน จะดีที่สุดแต่ถ้าเป็นไปไม่ได้ก็ควรจัดให้มีอัตราส่วนใกล้เคียงกัน ให้มากที่สุดเท่าที่จะจัดได้

8. สถานที่ในร่มควรมีแสงสว่างเพียงพอ มีการระบายอากาศที่ดี และรักษาความสะอาดเป็นอย่างดี เพื่อจูงใจให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

9. ทุกโรงเรียนควรมีสถานเล่นกลางแจ้งไว้ให้นักเรียนได้เล่นและออกกำลังกายหรือ ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ได้หลายประเภท เช่น สนามฟุตบอล สนามแชร์บอล สนามฮอกกี้ สนามวอลเลย์บอล สนามกรีฑาลู่และลาน สนามกลางแจ้งควรมีพื้นที่อย่างน้อย 20,000 ตารางเมตร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งโรงเรียน

ครูบางคนอาจรู้สึกว่ถ้าสนามกลางแจ้งมีไม่เพียงพอจะทำให้การเรียนการสอนขาดประสิทธิภาพ ความรู้สึกนี้ไม่เป็นความจริง เพราะประสิทธิภาพของการสอนขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นมากกว่า ฉะนั้นครูที่สอนได้ดีจะสามารถสอนในพื้นที่จำกัดได้

10. พื้นผิวสนามควรควรทราบว่ากิจกรรมพลศึกษาแต่ละประเภทต้องใช้พื้นที่ผิวที่แตกต่างกันหรือเหมือนกันหรือไม่อย่างไร พื้นผิวมีหลายประเภทดังนี้

ก. พื้นหญ้า ใช้สำหรับซอฟท์บอล ฮอกกี้ และฟุตบอล เป็นพื้นผิวที่ต้องการดูแลรักษามากกว่าประเภทอื่น

ข. พื้นแอสฟัลท์หรือยางมะตอย ใช้ประโยชน์ได้หลาย ๆ กิจกรรม เช่น บาสเกตบอล เทนนิส เป็นต้น และมีราคาไม่แพง

ค. พื้นคอนกรีต เหมาะสำหรับกิจกรรมที่ใช้พื้นที่ขนาดเล็ก ครูและผู้บริหารชอบเพราะไม่ต้องระวังรักษามาก ใช้ได้ทุกฤดูกาล และราคาไม่แพง ใช้กับกิจกรรม บาสเกตบอล เทนนิส วอลเลย์บอล เป็นต้น

ง. พื้นไยสังเคราะห์ นิยมมากในปัจจุบัน เพราะขจัดปัญหาของพื้นผิวแบบ ก ข ค ได้ และใช้กับการเล่นกีฬาและกิจกรรมได้ทุกประเภทและดูแลรักษาง่ายอีกทั้งทนทาน

จ. พื้นผิวอื่น ๆ เช่น ฟองน้ำ ยาง เป็นวัสดุอ่อนนุ่ม ใช้กับกิจกรรมที่ต้องการความปลอดภัย เช่น ยิတ်หยุ่นใช้รองตรงบาร์คู๋ บาร์เดี่ยว ห่วง ม้าหุ เป็นต้น

11. ต้องแยกสนามกลางแจ้งของเด็กระดับมัธยมศึกษากับเด็กระดับประถมศึกษา

ออกจากกัน เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ เมื่อเด็กต่างวัยเล่นด้วยกันหรือเล่นในสถานที่เดียวกันหรือใกล้กันเกินไป

12. นักเรียนชั้นประถมศึกษา 1 คน ควรมีสวนเล่นขนาด 100 ลูกบาศก์ฟุต ในสนามควรมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการเล่นด้วย เช่น ชิงช้า บันไดเลื่อน เป็นต้น

13. ต้องระมัดระวังและเอาใจใส่ดูแลเรื่องความปลอดภัยของทุก ๆ สถานที่ในโรงเรียน เพื่อการป้องกันและลดอุบัติเหตุ เพราะธรรมชาติของวิชาพลศึกษาบางกิจกรรมมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดอุบัติเหตุหรืออันตรายอยู่แล้ว เช่น ยืดหยุ่น ต่อสู้ป้องกันตัว กีฬาประเภทลาน เป็นต้น ครูต้องถือคติที่ว่า “ปลอดภัยไว้ก่อน” เป็นดีที่สุด และควรยึดถือเป็นจรรยาบรรณของการสอนอย่างเคร่งครัดด้วย

14. วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่นำมาใช้ประกอบการเรียน เช่น ห่วงยาง ยางรถยนต์ ถูกล้วย ลูกบอลพลาสติก ลูกเทนนิส เชือก ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

15. ถ้าไม่มีงบประมาณในการจัดซื้อเพียงพอก็อาจดัดแปลงจากวัสดุเหลือใช้หรือวัสดุในท้องถิ่นที่ไม่ต้องสิ้นเปลืองเงินมากขึ้น มาใช้ทดแทนก็ได้เพราะดีกว่าไม่มีเสียเลย

การวางแผนเกี่ยวกับการจัดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกหมายรวมทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ครูต้องพยายามคิดปรับปรุงและประยุกต์อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่เสมอ เช่น ใช้ห้องประชุมหรือโรงอาหารเป็นที่เรียนเต้นแอโรบิก ดัดแปลงห้องเก็บของเก่า ๆ เป็นสนามไตรฟอล์ฟ เพราะจะทำให้มีสถานที่สอนเพิ่มขึ้น

2. การบริหารงานของโรงเรียน

การให้ความสนับสนุนร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อหลักสูตรพลศึกษา ครูผู้สอนพลศึกษาจึงต้องทำความเข้าใจหรือทำให้ผู้บริหารได้เข้าใจในเป้าหมายของพลศึกษา เพราะผู้บริหารโรงเรียนหลายคนไม่ว่าจะเป็นของไทยหรือต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์, 2541; อ้างอิงจาก Pangrazi and Darst, 1991) มีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องและมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนพลศึกษา และถ้าผู้บริหารให้การยอมรับก็จะให้การสนับสนุนต่อไป ครูพลศึกษาจึงต้องชี้แจงให้ผู้บริหารเข้าใจในความสำคัญและปรัชญา ตลอดจนเป้าหมายของพลศึกษา ผู้บริหารจะมีส่วนสนับสนุนหลักสูตรพลศึกษาได้ดังต่อไปนี้

1. ตัดสินใจเกี่ยวกับจำนวนบุคลากรผู้สอนและขนาดของห้องเรียน
2. การจัดจ้างบุคลากรในส่วนที่มีความจำเป็นเป็นพิเศษ
3. สร้างและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและสถานที่สอนต่าง เช่น คอร์ตเทนนิส ห้องน้ำหนัก สระว่ายน้ำ ฯลฯ
4. จัดซื้ออุปกรณ์และสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น เบาะยูโด ม้วนวืดทัศน์

เชือกกระโดด ฯลฯ

5. ช่วยสนับสนุนให้เกิดนวัตกรรมและกิจกรรมใหม่ ๆ เช่น การบุกเบิกการแข่งขันโอเรียนเตียร์ การอยู่ค่ายพักแรมนอกโรงเรียน การเดินทางไกล การปีนเขา การดำน้ำ การสอนเป็นคณะ ฯลฯ

6. ปรับปรุงดูแลบำรุงรักษา สถานที่ใช้สอน เช่น รดน้ำสนามหญ้า ทำความสะอาดโรงยิมฯ ซ่อมแซมอุปกรณ์ยกน้ำหนัก ฯลฯ

7. สนับสนุนความก้าวหน้าทางวิชาชีพให้แก่บุคลากรด้วยการจัดหรือให้ไปประชุมสัมมนา การจัดเอกสารมาให้ เช่น วารสารวิชาชีพต่าง ๆ เอกสารหลักสูตร เป็นต้น

8. ให้ผลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อครูเกี่ยวกับความสามารถในการสอน คล้าย ๆ กับการนิเทศภายใน ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์อย่างมาก เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจัดบริหารเวลาในการสอน เวลาในการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนการสอน รูปแบบพฤติกรรมการสอน เป็นต้น

จึงสรุปได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนมีอำนาจในการจัดการต่าง ๆ ในโรงเรียน ในทุกสภาพการณ์ และเป็นผู้ใช้นโยบายหรือกลวิธีต่าง ๆ ในการบริหารโรงเรียน รวมทั้งงบประมาณและเงินทุนต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง

3. บุคลากร

สำหรับการเลือกและจัดสรรบุคลากร ผู้บริหารควรจัดผู้สอนวิชาพลศึกษาโดยเริ่มพิจารณาจากครูพลศึกษาที่สำเร็จการศึกษาหรือมีความรู้ในด้านนี้โดยตรงเป็นอันดับแรก เพราะเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในปรัชญาพลศึกษา และควรจัดให้มีจำนวนเพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ถ้ามีไม่พอหรือไม่มีจึงค่อยพิจารณาจากครูที่ได้รับการฝึกอบรมวิชาชุดพลศึกษา ครูที่ชอบและสนใจกีฬาเป็นอันดับต่อไป และถ้าไม่มีจริง ๆ ก็อาจขอนิสิตนักศึกษาฝึกสอนจากสถาบันการศึกษาวิชาชีพพลศึกษาต่าง ๆ มาช่วยหรืออาจจ้างครูพิเศษมาจากที่อื่นก็ได้ ที่ต้องจัดลำดับการเลือกก็เพราะเหตุว่าถ้าได้ครูที่ไม่มีความรู้ในวิชาพลศึกษาโดยตรงมาสอน อาจทำให้วิชาพลศึกษาด้อยคุณค่าไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ขาดประสิทธิภาพ ไม่น่าสนใจ ไม่มีความปลอดภัย ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลศึกษาทั้งสิ้น ฉะนั้นถ้าเกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา เมื่อใดนักเรียนจะหมดความนิยมวิชาพลศึกษาไปทันที รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครองและชุมชนด้วย

บุคลากรอื่นๆ ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกในการใช้หลักสูตรยังมีอีก เช่น เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดซื้อ เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาอุปกรณ์ เจ้าหน้าที่ทำระเบียบวัสดุอุปกรณ์ เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความสะอาด เจ้าหน้าที่ซ่อมแซม พนักงานบัญชี เป็นต้น บุคลากรเหล่านี้มีความสำคัญต่อการดำเนินงานของโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนให้เกิดความสะดวก ประหยัด เรียบร้อย และมีประสิทธิภาพครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และไม่ควรมองให้ครูพลศึกษาทำหน้าที่เหล่านั้นด้วยเพราะไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอและอาจมีเวลาไม่พอ แต่ถ้าจำเป็นต้องทำกันเป็นทีม

สำหรับสัดส่วนของจำนวนครูผู้สอนกับจำนวนนักเรียนแต่ละชั้นควรมีอัตราส่วนครู 1 คน ต่อนักเรียน 25 - 40 คน ถ้ามีจำนวนนักเรียนมากเกินไปจะทำให้ครูดำเนินการสอนได้ไม่เต็มที่ เนื่องจากดูแลควบคุมได้ไม่ทั่วถึง เพราะวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติและส่วนมากจะสอนในสถานที่ที่ค่อนข้างกว้าง ครูต้องเดินตรวจตราดูแลนักเรียนทุกคน ส่วนอัตราการสอนของครูก็ควรจะเป็น 3 คาบ/วัน/สัปดาห์ หรือ 15 คาบ/สัปดาห์ เพราะเวลานอกเหนือจากนั้นครูจะได้นำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ตรวจงาน ทำบันทึกการสอน ฝึกอบรม นักกีฬา สอนวิชาลูกเสือ - เนตรนารี ให้บริหาร ทำหน้าที่ครูเวร ครูประจำชั้น และสุดท้ายที่สำคัญคือครูพลศึกษาควรใช้เวลาส่วนหนึ่งไปในการฝึกสมรรถภาพของตนเองให้แข็งแรง สมบูรณ์อยู่เสมอตามคุณสมบัติของครูพลศึกษาที่ดี

4. แหล่งวิชาการ

สำหรับแหล่งค้นคว้าของครูผู้สอนและนักเรียนคือห้องสมุดของโรงเรียนและห้องสมุดในชุมชน ซึ่งควรมีเอกสารต่าง ๆ ให้มากพอ เช่น คู่มือการใช้หลักสูตร คู่มือครู แผนการเรียน ประมวลการสอน ตำราประกอบการเรียน แบบเรียนต่าง ๆ หลักสูตรระดับต่าง ๆ ตำราวิชาต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สำหรับครูใช้ในการค้นคว้าและอ้างอิง ฯลฯ เอกสารเหล่านี้มีประโยชน์ต่อประสิทธิภาพและความแม่นยำในเนื้อหาวิชาที่จะใช้สอนนักเรียน และนักเรียนเองก็สามารถใช้เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ ตามความต้องการและความสนใจ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับวิธีสอนที่เรียกว่า "การสอนโดยใช้ตำราเรียน" หรือ "การสอนด้วยวิธีการแก้ปัญหา" ซึ่งทั้งสองวิธีนี้จำเป็นต้องใช้แหล่งวิชาการมาประกอบค่อนข้างมาก พวกอุปกรณ์ประกอบการสอน เช่น วีดิโอ เทปต่าง ๆ สไลด์ โปสเตอร์ แผนภูมิ ภาพยนตร์ ฯลฯ ก็ควรจัดรวมไว้ในส่วนนี้ด้วย

5. การจัดตารางสอน

การจัดตารางสอน ไม่ควรจัดคาบเรียนช่วงยาวหรือจัด 2 คาบติดต่อกันในหนึ่งวันต่อสัปดาห์ เพราะนักเรียนอาจจะเบื่อ เหนื่อยเกินไป หรือเกิดการลึ้มได้ ควรจัด 1 คาบ/วัน และ 2-4 วัน/สัปดาห์ จะดีกว่า เพื่อเว้นช่วงให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนหรือฟื้นความรู้ และได้ฝึกฝนทักษะที่เรียนไปแล้ว นอกจากนั้นช่วงของการเรียนรู้ใช้เวลาไม่ยาวเกินไปจะทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเรียนมากขึ้น แต่อาจยืดหยุ่นได้ถ้าต้องการจัดกิจกรรมแบบต้องออกนอกโรงเรียน เช่น ว่ายน้ำ พายเรือ เดินทางไกล สิ่งที่ต้องคำนึงคือไม่ควรจัดคาบการเรียนวิชาพลศึกษาหลังจากรับประทานอาหารกลางวันใหม่ ๆ ควรทิ้งช่วงอย่างน้อย 1 ชั่วโมง ทั้งนี้ เพราะหลังจากรับประทานอาหารกระเพาะกำลังย่อยอาหาร เลือดจะถูกนำไปใช้บริเวณนั้น มากกว่าส่วนอื่น ถ้าต้องออกกำลังกายในขณะที่กระเพาะอาหารกำลังทำงานจะ

ทำให้จำนวนเลือดกระจายไปที่อื่น ๆ จึงอาจทำให้เกิดอาการปวดเสียดท้อง เหนื่อยง่าย และอาจอาเจียนได้นอกจากนั้นกระเพาะอาหารที่เต็มไปด้วยอาหารยังแตกได้ง่าย ถ้าถูกกระทบกระแทกแรง ๆ ดังนั้นจึงควรจัดคาบเรียนวิชาพลศึกษาในช่วงนี้ นอกเหนือจากนี้ก็สามารถจัดได้ทั้งช่วงเช้าและช่วงบ่าย สิ่งที่ต้องคำนึงถึงอื่น ๆ อีกคือ ถ้าไม่มีสถานที่เรียนในร่มก็ควรพยายามหลีกเลี่ยงการจัดเวลาเรียนในช่วง 11-30 – 13.30 น. เพราะเป็นเวลาที่แดดร้อนจัดมาก นักเรียนอาจเกิดอาการไม่สบายเนื่องจากความร้อนได้ เช่น เป็นลมแดดโดยเฉพาะนักเรียนเล็ก ๆ

6. ความปลอดภัย

สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่โรงเรียนจะละเลยเสียไม่ได้ นั่นคือ โรงเรียนควรจัดสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในโรงเรียนให้เหมาะสมและปลอดภัยต่อการเรียนการสอน คำนึงถึงการจัดสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกลักษณะ และควรคำนึงเสมอว่าลักษณะของวิชาพลศึกษามีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดอุบัติเหตุและอันตรายอยู่แล้ว ครูหรือโรงเรียนจึงไม่ควรเพิ่มแนวโน้มของอุบัติเหตุให้มากขึ้นอีกด้วย การละเลยต่อการจัดสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ให้ถูกสุขลักษณะ ฉะนั้น ถ้าโรงเรียนมีหลักและวิธีการใดที่สามารถจัดสภาพต่าง ๆ ให้ปลอดภัยที่สุดก็ต้องรีบกระทำทันที จะเป็นการช่วยลดอุบัติเหตุและป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น จัดเจ้าหน้าที่รับผิดชอบดูแลความเรียบร้อยของอุปกรณ์ต่าง ๆ ในสนามเด็กเล่นอยู่เสมอ ถ้าอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น เช่น ชิงช้า กระดานลื่น ห่วงเหล็ก ห่วงบาสเกตบอล ฯลฯ ชำรุดเสียหายต้องรีบซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพเดิมโดยเร็ว แต่ถ้าไม่สามารถจะทำได้ทันทีก็ต้องมีการดักเตือนหรือห้ามปรามไว้ก่อน อาจจะเขียนป้ายติดไว้ให้เห็นชัดเจนก็ได้ สนามต่าง ๆ ไม่ควรอยู่ใกล้กับกำแพง ดึก สิ่งกีดขวางอื่น ๆ ควรให้ห่างอย่างน้อยประมาณ 2-3 เมตร เพราะนักเรียนจะได้ไม่วิ่งเลยไปชนในขณะวิ่งเล่น หรือในขณะที่เล่นเกมที่ต้องมีการกลับตัว ถ้าฝนตกสนามและและสิ้นควรมีการกวาดพื้นหรือระบายน้ำให้แห้ง ไม่ควรปลูกต้นไม้ที่มีหนามแหลมคมไว้รอบ ๆ สนามหรือในบริเวณใกล้เคียง เพราะนักเรียนอาจวิ่งไปชนหรือถ้าลูกบอลไปกระทบจะร้ายเสียหายได้ เช่น ลูกวอลเลย์บอล นอกจากนั้นสนามไม่ควรอยู่ใกล้กับถนนที่มีรถยนต์พาหนะคับคั่งพลุกพล่าน เพราะนักเรียนอาจวิ่งตามลูกบอลไปอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ ควรมีรั้วล้อมรอบสนามต่าง ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนวิ่งเลยออกไป ป้องกันไม่ให้ลูกบอลออกไปนอกสนาม และป้องกันการกระทบกระทั่งกันขณะเล่นหรือเรียน เพราะกีฬาและอุปกรณ์กีฬามักมีอันตราย เช่น การเล่นฟุตบอล การเล่นฮอกกี้ เป็นต้น ควรรักษาความสะอาดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ อยู่เสมอ เช่น อ่างล้างหน้า ห้องน้ำ ก๊อกน้ำดื่ม ห้องส้วม พื้นห้องเรียน สนามเล่นต่าง ๆ ฯลฯ ประการสำคัญควรมีป้ายประกาศคำเตือน เกี่ยวกับกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยให้นักเรียนเห็นอย่างชัดเจน

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความปลอดภัยในการใช้หลักสูตรพลศึกษาที่สำคัญที่สุดคือตัวครูผู้สอน

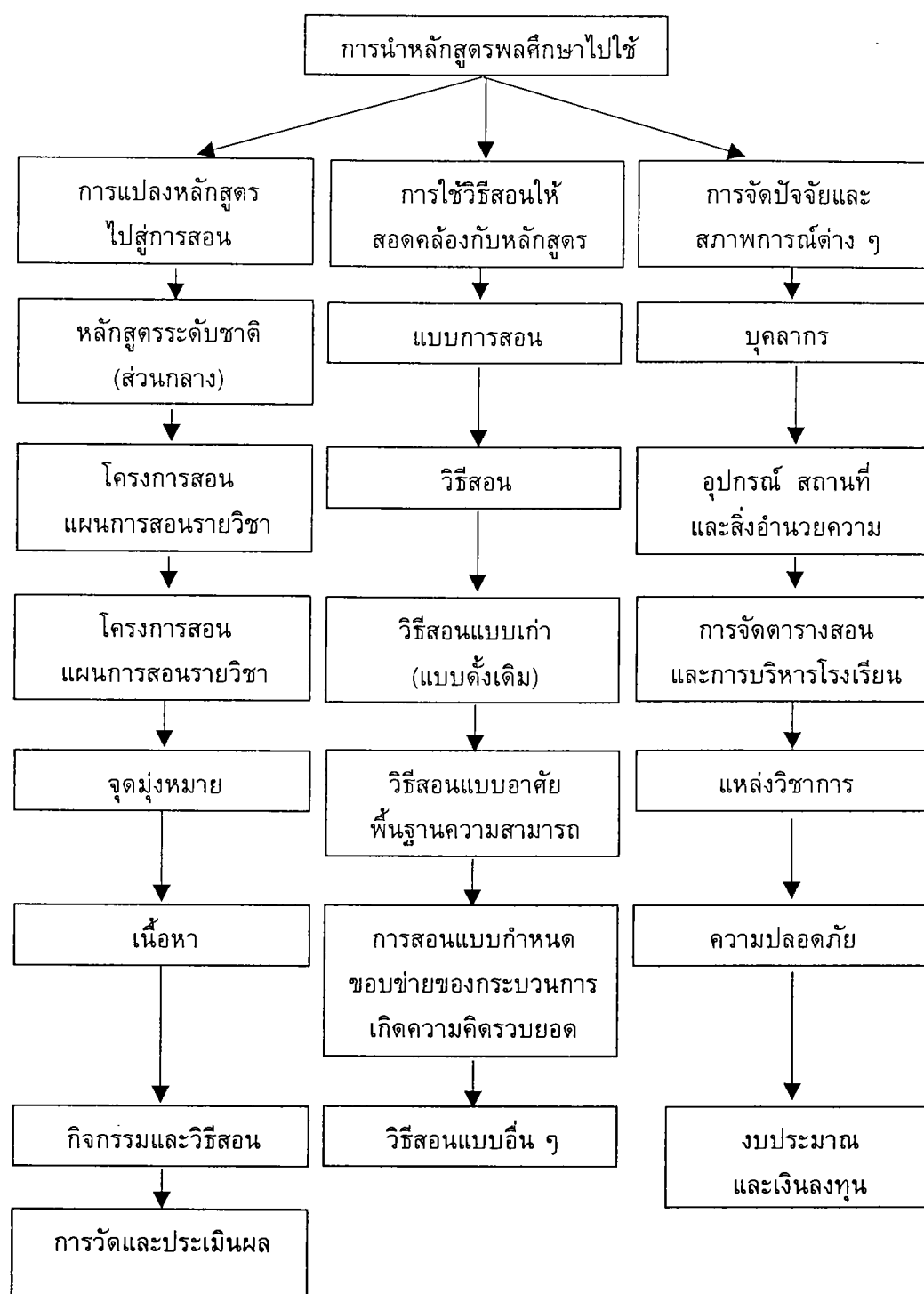
ครูจะต้องเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดีเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้จากง่าย-ยาก ครูต้องทำความเข้าใจในลักษณะของวิชา และทำการวิเคราะห์ให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะทำการสอนนักเรียนได้ถูกต้อง และควรยึดแนวการสอนตามข้อแนะนำของคู่มือการสอนด้วย นอกจากนั้นการที่ครูทิ้งห้องเรียนไปโดยปล่อยให้เด็กฝึกกันเอง หรือให้คนอื่น ๆ ที่ไม่มีประสบการณ์สอนแทน ก็เป็นแนวโน้มของการเกิดอุบัติเหตุได้เหมือนกัน ถือเป็นความรับผิดชอบและเป็นความผิดของครูอย่างร้ายแรงถ้าเกิดมีนักเรียนบาดเจ็บขึ้นมาในขณะที่ครูไม่อยู่ในห้องเรียน การที่ครูบังคับหรือผลักดันให้นักเรียนฝึกทั้ง ๆ ที่รู้่านักเรียนยังไม่ค่อยมั่นใจจนนักเรียนเกิดบาดเจ็บขึ้นมาก็ถือเป็นความผิดของครูเช่นเดียวกัน ฉะนั้นความปลอดภัยที่เกิดจากพฤติกรรมของครูจึงสำคัญมากกว่าสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ มาก

7. งบประมาณและเงินทุน

งบประมาณและเงินทุนของแต่ละโรงเรียนมีไม่เท่ากัน ครูต้องเข้าใจในวิธีตั้งงบประมาณ และวิธีใช้งบประมาณ และควรชี้แจงให้ผู้บริหารเข้าใจและเห็นถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาในฐานะเป็นวิชาการทางการศึกษาแขนงหนึ่ง จึงสมควรได้งบประมาณเท่าเทียมกับวิชาอื่น ๆ เช่น อังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และต้องต่อสู้เพื่อความยุติธรรมในการแบ่งปันงบประมาณในโรงเรียน เรื่องนี้จะสัมพันธ์กับความเข้าใจผิด-ถูกของผู้บริหารโรงเรียนอยู่มาก ดังกล่าวนมาแล้ว ต้องพยายามอธิบายโดยยกจำนวนนักเรียนแต่ละห้องกิจกรรมแต่ละอย่าง จำนวนอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในแต่ละกิจกรรม เหมือนกับการเรียนวิทยาศาสตร์ที่ต้องใช้หลอดทดลอง ใช้สารเคมี เรียนภาษาอังกฤษต้องใช้ห้องแลป เป็นต้น

ครูต้องวางแผนการใช้อุปกรณ์และการใช้งบประมาณระยะยาวเอาไว้ให้สอดคล้องกับการวางแผนการสอนรายปี รายภาคและควรของงบประมาณเพื่อจ้าง "คน" ก่อน "อุปกรณ์" เพราะมีความสำคัญมากกว่าดังกล่าวนมาแล้ว และอาจมีการจัดงานหาเงินเข้าภาควิชาบ้างก็ได้ เช่น ขายขนม ล้างรถ ขายลูกโป่ง หรือสมุดหนังสือ ฯลฯ แต่โปรดระลึกว่า หลักสูตร ที่ดีที่สุดไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ามีเงินมากที่สุดเสมอไป

การนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ให้ได้ผลดีหรือมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย จึงต้องจัดบริหารใน 3 ลักษณะดังที่กล่าวนมาแล้ว จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่ได้ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการนำหลักสูตรพลศึกษาไปใช้ก็คือ "ตัวครูผู้สอน" นั่นเอง ครูจึงต้องทำความเข้าใจในเรื่องนี้ให้ลึกซึ้ง

ภาพประกอบ 2 ขอบข่ายหรือกระบวนการนำหลักสูตรพลศึกษาไปใช้
(วาสนา คุณาอภิสิทธิ์.2541 : 148)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เบคเคอร์ (Becker. 1971 : 5172-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในวิทยาลัยชุมชน รัฐโอเรกอน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากร ได้แก่ ครูพลศึกษาของวิทยาลัยชุมชน จำนวน 12 แห่ง ผลของการวิจัยพบว่า ตัวครูพลศึกษาอยู่ในระดับดี แต่การจัดโปรแกรมพลศึกษาและการจัดกิจกรรมพลศึกษาต้องมีการปรับปรุงอีกมาก อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ วุฒิของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ควรส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น

ซัวเรซ (Suarez. 1975 : 35 : 5908-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการประเมินค่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐเปอโตริโก ซึ่งเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผลขึ้นอยู่กับพื้นฐาน 5 ประการ คือ

1. การจัดดำเนินการ
2. ลักษณะของโปรแกรมและกิจกรรม
3. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
4. ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้
5. ผลที่ได้รับจากการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสำรวจ และสัมภาษณ์คณะครูผู้สอนเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเปอโตริโกยังต้องมีการปรับปรุงอีกมากเพื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันและอนาคต

วิลค์ (Wilke. 1983 : 2278-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง อนาคตของโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษา ด้วยการใช้เทคนิคเดลฟาย โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังผู้บริหารโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ควรจะมีวิชาเกี่ยวกับสมรรถภาพของระบบหายใจ โภชนาการและการควบคุมน้ำหนักของร่างกายให้มากขึ้น ซึ่งควรจัดให้มีภาคปฏิบัติด้วย 2) ผู้บริหารควรเข้าใจและเห็นคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษาและต้องตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนด้วย 3) ควรพิจารณาจัดโครงการพลศึกษาให้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการศึกษา 4) ควรจัดให้เป็นวิชาหนึ่งที่นับหน่วยกิตการเรียนด้วย 5) ควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการออกกำลังกาย และเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา เพื่อสุขภาพมากกว่าการแข่งขัน 6) บทบาทของโปรแกรมพลศึกษาจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต 7) วิธีสอนกิจกรรมพลศึกษาควรคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียน 8) ควรมีการรวมวิชาที่เข้าซ้อนเข้าด้วยกันเพื่อประหยัดงบประมาณ

วูล์ฟ (Wolf. 1991 : 4062-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง โปรแกรมพลศึกษาในระดับประถมศึกษาที่มีผลต่อนักเรียน (การประเมินหลักสูตร) มีวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ การเปรียบเทียบ

เทียบกิจกรรมพลศึกษาในทัศนคติของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีครูสอนเป็นผู้ชำนาญพิเศษกับกลุ่มที่ไม่ใช่ครูผู้สอนเป็นผู้ชำนาญพิเศษ โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 288 คน จากโรงเรียนระดับประถมศึกษา 4 โรงเรียน ในกลางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยแบ่ง 2 โรงเรียน ใช้ครูพลศึกษาที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ และอีก 2 โรงเรียน ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 157 คน ใช้ผู้เชี่ยวชาญสอนและอีก 80 คน สอนตามชั่วโมงพลศึกษาตามปกติในแต่ละวัน และอีก 77 คน ใช้การเรียนตามโปรแกรมพลศึกษาอย่างเดียว 2 ครั้งใน 1 สัปดาห์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบแมนนี-วิทนี ยู (Manney-Whitney U) เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างการสอนแบบใช้ผู้เชี่ยวชาญและไม่ใช้ผู้เชี่ยวชาญ และวัดทัศนคติของนักเรียนในชั่วโมงปกติ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าการสอนที่ใช้ผู้เชี่ยวชาญสามารถสร้างทัศนคติในทางบวกให้แก่เด็กเรื่องพลศึกษา และสามารถส่งผลดีต่อโปรแกรมพลศึกษา นักเรียนที่มีความสุขกับกิจกรรมมากขึ้นเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน ควรมิกิจกรรมนี้ทุกวัน ครูพลศึกษาต้องการประเมินผลกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนและสามารถนำไปใช้ได้ตลอดชีวิตมากกว่า

แนนซี (Nancy. 1992 : 3857-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการใช้หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครูพลศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหมายของการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิธีการศึกษาดำเนินการโดยการสังเคราะห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการสอน สนทนา สัมภาษณ์ และการวิจารณ์ด้วยเหตุผล ทั้งนี้เพื่อมุ่งที่จะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ในรายละเอียดของครูผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ผลการวิจัยสรุปได้ 2 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกและเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของครูพลศึกษาที่มีต่อหลักสูตรใหม่ที่ตนเองเกี่ยวข้องอยู่รวมทั้งบุคคลอื่นๆ ความรู้สึกที่เด่นชัด คือ ความพอใจ ความภูมิใจ ความเหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มีอำนาจและความฝันที่อยากจะได้โลกที่สมบูรณ์แบบที่สุด ส่วนความสัมพันธ์นั้นเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้บริหาร ครูแนะแนว เพื่อนร่วมงาน นักเรียนและผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของครูที่มีต่อหลักสูตรใหม่ กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าครูมีความต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการให้มีผลสะท้อนกลับ ต้องการให้ความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการใช้หลักสูตร นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมคือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ ควรพึงเสียงครูบ้าง เพราะสิ่งที่ครูต้องการ ได้แก่ การยอมรับนับถือ การมีอิสรภาพและเสรีภาพในการทำงาน ตลอดจนต้องการเวลาและการสนับสนุน

มุงจี (Myoung Gee. 1993 : 265-A) ได้ศึกษาเรื่องสังคมครูพลศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา ในประเทศเกาหลีใต้ได้ศึกษาถึงอุปสรรคปัญหาต่างๆ ไปในการสอนความพึงพอใจที่มีต่ออาชีพ ความสำนึกและการตอบสนองของครูพลศึกษา ต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อม โดยใช้

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูพลศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 970 คน พบว่า สังคมวิชาชีพของครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาของประเทศเกาหลี มีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลกระทบ เช่น วัฒนธรรม ผู้บริหารโรงเรียน เพื่อนร่วมงาน และตัวนักเรียน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีผลกระทบอย่างยิ่งและมีผลแตกต่างกันต่อการสอนทัศนคติและความประพฤติดของครูพลศึกษาในโรงเรียนแตกต่างกัน และการยินยอมให้ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อครูปรากฏให้เห็นชัดเจนและมีอยู่จะมีผลค่อนข้างไปทางลบ

4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

จันทบุรี วิชัยชตะ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในสถานอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ 17 คน นักศึกษา 557 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่าง 574 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ เป็นชายวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีทางพลศึกษา

2. นักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นหญิง และชอบเรียนบาสเกตบอล แบดมินตัน และวอลเลย์บอล

3. ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษา มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการจัดบุคลากร 2) ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก 3) ด้านการวัดผลและการประเมินผล การเรียนการสอนมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านเนื้อหาวิชา และ 3) ด้านจุดมุ่งหมายการเรียนการสอน

4. ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษา มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 2 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก 2) ด้านเนื้อหาวิชาพลศึกษา มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน 3) ด้านจุดมุ่งหมายการเรียนการสอน และ 4) ด้านการจัดบุคลากร

ชลิต เขียวพุ่มพวง (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 383 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นเพศชายและเพศหญิงมีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน ตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับน้อย

2. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ที่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี มีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมีปัญหาในการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุแตกต่างจากกลุ่มอายุดังกล่าว มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อยทั้ง 4 ด้าน

3. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีวุฒิทางการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีและปริญญาโท มีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย

4. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดใหญ่ มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนอยู่ในระดับมาก สำหรับโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษมีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย

5. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีขนาดแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดกลางมีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านดังกล่าวมากกว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ขนาดใหญ่ และขนาดเล็ก

6. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านดังกล่าวมากกว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ

7. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นในกลุ่มโรงเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 5 มีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านดังกล่าวมากกว่าครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 4

เกรียงไกร คำเหลือง (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ของครูพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 8 โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูพลศึกษาที่สอนในโรงเรียน

มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 จำนวน 248 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 8 ส่วนใหญ่เป็นชายร้อยละ 82.66 มีอายุระหว่าง 31 - 45 ปี ร้อยละ 82.26 มีวุฒิทางพลศึกษา ร้อยละ 95.16 สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 93.15 มีประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา 11 ปีขึ้นไป ร้อยละ 68.55 ครูพลศึกษาส่วนใหญ่สอนวิชาสุขศึกษา ร้อยละ 90.32 ทำการสอน 1-3 รายวิชา ร้อยละ 54.84 จำนวนคาบที่สอนในหนึ่งสัปดาห์ 16-20 คาบ ร้อยละ 48.79 โรงเรียนที่ทำการสอนเป็นโรงเรียนสหศึกษา ร้อยละ 85.48 ทำงานฝ่ายปกครองเป็นหน้าที่พิเศษ ร้อยละ 63.31 และความรู้และประสบการณ์ด้านการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เคยศึกษาในสถาบันการศึกษา ร้อยละ 79.84

2. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ตามความคิดเห็นของครูพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลทางด้านความรู้ ความเข้าใจ ทางด้านทักษะกีฬา ทางด้านสมรรถภาพทางกาย ทางด้านคุณธรรม ทางด้านเจตคติ เป็นปัญหาในระดับปานกลางทั้ง 6 ด้าน มีเพียงบางรายการเท่านั้นที่เป็นปัญหาในระดับมาก ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลทางด้านทักษะกีฬา คือ นักเรียนที่เข้ารับการทดสอบมีจำนวนมากทำให้เวลาที่ใช้ในการทดสอบไม่เพียงพอ และกีฬาบางชนิดมีทักษะที่จะต้องวัดหลายรายการทำให้มีเวลาไม่เพียงพอสำหรับการวัดทักษะให้ครบทั้งหมด และปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลทางด้านสมรรถภาพทางกาย คือ นักเรียนที่เข้ารับการทดสอบมีจำนวนมากทำให้เวลาที่ใช้ในการทดสอบในชั่วโมงเรียนไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์และสถานที่ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่เหมาะสม การทดสอบสมรรถภาพทางกายให้ครบทุกรายการต้องใช้เวลาามาก และนักเรียนที่เข้ารับการทดสอบไม่ครบทุกรายการมักหาโอกาสทดสอบเพิ่มเติมได้ยาก

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม ได้แก่ ครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอน 1-5 ปี ครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอน 6-10 ปี และครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอน 11 ปีขึ้นไป เกี่ยวกับปัญหาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลทางด้านความรู้ ความเข้าใจทางด้านทักษะกีฬา ทางด้านสมรรถภาพทางกาย ทางด้านคุณธรรม ทางด้านเจตคติ และทางด้านการประเมินผลวิชาพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้ง 6 ด้าน

วิจัยตรา บันเก่า (2540. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องปัญหาการจัดโครงการพลศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคในภาคเหนือ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหาร 48 คน ครูพลศึกษา 32 คน และนักศึกษา 720 คน รวม 800 คน

ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดโครงการสอนพลศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษา มีความ คิดเห็น ต่อปัญหาการจัดโครงการต่าง ๆ อยู่ในระดับมากทั้ง 5 โครงการ วิทยาลัยเทคนิคในภาคเหนือ มีความคิดเห็นต่อปัญหาการจัดโครงการต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก 3 โครงการ คือ โครงการสอน พลศึกษาในชั้นเรียน โครงการแข่งขันกีฬาภายนอกวิทยาลัย และโครงการพลศึกษาเพื่อน นันทนาการ ส่วนที่อยู่ในระดับน้อยคือ โครงการแข่งขันกีฬาภายในวิทยาลัย และโครงการ พลศึกษาพิเศษ 2) ผู้บริหารและครูพลศึกษากับนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษากับวิทยาลัย เทคนิคภาคเหนือ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดโครงการพลศึกษาในวิทยาลัย แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ทุกด้าน 3) ผู้บริหารและครูพลศึกษากับนักศึกษอาชีวศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดโครงการพลศึกษาในวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 อยู่ 2 ด้าน คือ โครงการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน และโครงการพลศึกษาเพื่อ นันทนาการ 4) ผู้บริหารและครูพลศึกษากับนักศึกษาในวิทยาลัยเทคนิค มีความคิดเห็นเกี่ยว กับการจัดโครงการพลศึกษาในวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 3 ด้าน คือ โครงการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน โครงการพลศึกษาเพื่อนันทนาการ และโครงการ พลศึกษาพิเศษ

วิฑูรย์ ปัญชนะ (2541. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดดำเนิน การโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา เขตการศึกษา 7 เกี่ยวกับปัญหาโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน โรงเรียน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และโปรแกรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหาร 212 คน ครูผู้สอนพลศึกษา 210 คน และครูฝ่ายกิจการนักเรียน 207 คน รวม 629 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอนพลศึกษา และครูฝ่ายกิจการนักเรียน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดดำเนิน การโปรแกรมพลศึกษา ในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา เขตการ ศึกษา 7 อยู่ในระดับน้อย ทั้ง 4 โปรแกรม คือ โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และ โปรแกรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการ

ธวัช เดิมบุญ (2541. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัญหาการสอนพลศึกษาใน วิทยาลัยนาฏศิลป์ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้บริหารจำนวน 56 คน อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษา 34 คน และนักเรียนนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2540 จำนวน 232 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารวิทยาลัยนาฏศิลป์มีความคิด เห็นเกี่ยวกับปัญหา 1) ด้านครูผู้สอนพลศึกษา การสอนและหลักสูตร ที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ใน

ระดับมาก คือ ความเหมาะสมของครูพลศึกษากับจำนวนนักเรียน การมีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของครูพลศึกษา บุคลิกภาพของครูพลศึกษาไม่เหมาะสม 2) ด้านอาคารสถานที่ และอุปกรณ์ที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ขาดเครื่องมือทดสอบสมรรถภาพทางกาย ไม่มีสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายและอาบน้ำของครูและนักเรียน 3) ด้านผู้บริหารและการบริหารพลศึกษาในวิทยาลัยที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากคือ งบประมาณสำหรับค่าวัสดุอุปกรณ์กีฬาชนิดต่าง ๆ ไม่เพียงพอ ขาดเงินงบประมาณในการจัดกิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัย มีตำแหน่งครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ครูพลศึกษาใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมในการสอน เช่น ใช้คำว่ามึง กู หรือคำหยาบอื่น ๆ 4) ด้านการวัดและการประเมินผลพลศึกษา ที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ มีเหตุผลและพร้อมที่จะชี้แจงกรณีนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การประเมินผลก่อนเรียนทุกครั้งก่อนทำการสอนในแต่ละเรื่องการประเมินสมรรถภาพทางกายของนักเรียนก่อนการสอน

อาจารย์ผู้สอนพลศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา 1) ด้านครูผู้สอนพลศึกษา การสอนและหลักสูตร ที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือช่วงเวลาที่จัดให้เรียนวิชาพลศึกษาเหมาะสม ขาดขวัญและกำลังใจในการทำงาน ขาดความร่วมมือกับครูสาขาวิชาอื่น ในการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียน การสอนวิชาพลศึกษาให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด ความเข้าใจของครูพลศึกษาในวิธีการสอน และขั้นตอนของการดำเนินการสอนของครูพลศึกษา การจัดเตรียมอุปกรณ์ในการสอนอย่างเหมาะสม การจัดชั่วโมงการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามตารางสอน หนังสือประกอบการสอนและคู่มือการสอนที่อยู่ในวิทยาลัย ความเหมาะสมของครูพลศึกษากับจำนวนนักเรียน การนำหลักสูตรนาฏศิลป์ของปัจจุบันมาใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา มีความต้องการที่จะเข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มเติมความรู้ 2) ด้านอาคารสถานที่และอุปกรณ์ ที่เห็นว่าปัญหามากที่สุดคือ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สนามมีไม่เพียงพอในการเรียนการสอน ไม่มีห้องนันทนาการของวิทยาลัย ขาดเครื่องมือทดสอบสมรรถภาพทางร่างกาย ไม่มีสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายและอาบน้ำของครูและนักเรียน 3) ด้านผู้บริหารและการบริหารพลศึกษาในวิทยาลัยที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดคือ บริเวณสถานที่ภายในวิทยาลัยคับแคบไม่สามารถที่จะขยายได้อีก งบประมาณสำหรับค่าวัสดุอุปกรณ์กีฬาชนิดต่าง ๆ ไม่เพียงพอ 4) ด้านการวัดและการประเมินผลพลศึกษา ที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ การใช้เครื่องมือวัดได้อย่างถูกต้อง การนำความรู้ทางสถิติมาใช้ในการวัดผลและประเมินผลนักเรียน การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามกระบวนการหรือทักษะกระบวนการโดยส่วนรวม การประเมินสมรรถภาพทางกายของนักเรียนก่อนการสอน

นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา 1) ด้านครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่เห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ ความสามารถสาธิตกิจกรรมบางอย่างให้

นักเรียนได้ ความสามารถในการตัดสินใจของครูพลศึกษา ความรับผิดชอบในการสอนของครูพลศึกษา ความยุติธรรมในการวัดผลประเมินผลของครูพลศึกษา ความตั้งใจทำการสอนของครูพลศึกษา ความสม่ำเสมอและตรงต่อเวลาในการสอน จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นที่เรียนพลศึกษาในแต่ละคาบ 2) ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ที่เห็นว่าปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุดและมากไม่มี ส่วนมากแล้วอยู่ในระดับน้อย มีน้อยที่สุดเพียงข้อเดียวคือ สถานที่ทำควมสะอาดร่างกายหลังจากเลิกเรียนกิจกรรมพลศึกษา 3) ด้านการวัดและการประเมินผลพลศึกษา ที่เห็นว่ามีปัญหามากที่สุดคือ ข้อสอบได้สัดส่วนของเนื้อหาตามความยาก-ง่าย ตรวจและแจ้งผลการสอบตรงเวลาที่วิทยาลัยกำหนด

จรี ไม้จันทร์ (2542. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาพลศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 434 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านสภาวะแวดล้อมเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรพบว่า ตามสภาพที่เป็นจริงครูพลศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุดคือ รายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน และเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ หลักการปฏิบัติตนให้มีสุขภาพดีทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม 2) ด้านปัจจัยนำเข้า ประกอบด้วย ครูผู้สอน นักเรียน และสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน พบว่า ตามสภาพที่เป็นจริง ครูพลศึกษามีความคิดเห็นว่า ครูผู้สอน นักเรียน และสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน มีความพร้อมและเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 83.59, 85.49 และ 64.64 ตามลำดับ และสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 41.37, 65.40 และ 37.38 ตามลำดับ 3) ด้านกระบวนการจัดการ ประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล พบว่า ตามสภาพที่เป็นจริง การจัดการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 81.18 และ 79.42 ส่วนสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.84 และ 48.00 4) ด้านการประเมินผลผลิต เกี่ยวกับคุณภาพของนักเรียน พบว่า ตามสภาพที่เป็นจริง คุณภาพของนักเรียนมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 94.38 ส่วนสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 43.39

สุขุม ไทยเก่ง (2543. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง สภาพและแนวทางการพัฒนาการสอนวิชาพลศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน ในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนบน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ผู้บริหาร จำนวน 42 คน และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จำนวน 162 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า

1) สภาพและแนวทางการพัฒนาการสอนวิชาพลศึกษาของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาโดยรวมทั้งหมด 3 ด้านอยู่ในระดับมาก (2.70) 2) การเปรียบเทียบสภาพการสอนวิชาพลศึกษาของผู้บริหารที่อยู่ในเมืองและนอกเมืองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในรายการ 2, 4, 6, 9 ส่วนในรายการอื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) การเปรียบเทียบสภาพการสอนวิชาพลศึกษาของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่อยู่ในเมืองและนอกเมืองมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) การเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาการสอนวิชาพลศึกษาของผู้บริหารที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายการที่ 17 ส่วนในรายการอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 5) การเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาการสอนวิชาพลศึกษาของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 6) การเปรียบเทียบสภาพและแนวทางการพัฒนาการสอนวิชาพลศึกษาของผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01 รายการที่ 3 (ด้านปัจจัยและสภาพการณ์ต่าง ๆ) และที่ระดับ .05 ของรายการที่ 2 (ด้านกระบวนการเรียนการสอน) ส่วนในด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 7) การเปรียบเทียบสภาพและแนวทางการพัฒนาการสอนวิชาพลศึกษาของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่อยู่ในเมือง กับผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่อยู่นอกเมือง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ให้มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์นั้น มีปัจจัยหลายประการที่เป็นองค์ประกอบ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาถือว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เนื่องจากครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร ซึ่งครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในการนำหลักสูตรไปใช้ โดยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้ 1) การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน 2) การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และ 3) การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน หากครูผู้สอนวิชาพลศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้แล้ว การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนย่อมจะขาดคุณภาพ ขาดประสิทธิภาพและไม่สามารถที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้ นอกจากนี้แล้วผู้บริหารของโรงเรียนควรที่จะเล็งเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาให้มากขึ้นกว่าที่

เป็นอยู่ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนในเรื่องของบุคลากร งบประมาณ แหล่งวิชาการ อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก และในด้านอื่นๆ ที่จะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนให้มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครน่าจะมีสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ทั้ง 3 ด้าน แตกต่างจากโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เพราะว่าการบริหารงานโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่มีจำนวนโรงเรียนน้อยกว่า การศึกษาหาความรู้ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่มีแหล่งให้ความรู้ใกล้และมากกว่า โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ในการศึกษาสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ โดยมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ปีการศึกษา 2544 ทั้งที่มีวุฒิทางพลศึกษาและไม่มีวุฒิทางพลศึกษา จำนวน 269 คน ดังนี้

1. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 71 คน
2. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานีและสมุทรปราการ จำนวน 198 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ปีการศึกษา 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 59 คน และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 131 คน รวม 190 คน ซึ่งใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้วิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจจี (Krejcie) และ มอร์แกน (Morgan)(จรินทร์ ประสงค์สม. 2527 : 162-164 ; อ้างอิงจาก Krejcie and Morgan. 1970 : 607-610)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย

ที่เกี่ยวข้อง มีลักษณะทั้งแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิด แบ่งเป็น 3 ตอน มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาขอบเขตของปัญหาจากเอกสาร ตำรา หนังสือ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้

ขั้นที่ 2 รวบรวมข้อมูลและปัญหาต่างๆ ที่ค้นพบจากการศึกษามาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และกำหนดประเด็นหลักในการสร้างแบบสอบถามในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ด้านการจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ภายในโรงเรียน

ขั้นที่ 3 นำข้อมูลและปัญหาต่างๆ รวมทั้งประเด็นหลักเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อขอคำแนะนำ แล้วจึงนำมาสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง โดยแบ่งแบบสอบถามเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) เกี่ยวกับวุฒิการศึกษา ประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษา ภาระงานสอนของครูพลศึกษา วุฒิต่างพลศึกษา และการอบรมทางด้านพลศึกษา จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 สอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 3 ด้าน คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร การจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ภายในโรงเรียน โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

สภาพที่เป็นจริงมากที่สุด	เป็น	4	คะแนน
สภาพที่เป็นจริงมาก	เป็น	3	คะแนน
สภาพที่เป็นจริงน้อย	เป็น	2	คะแนน
สภาพที่เป็นจริงน้อยที่สุด	เป็น	1	คะแนน
ปัญหามากที่สุด	เป็น	4	คะแนน
ปัญหามาก	เป็น	3	คะแนน
ปัญหาน้อย	เป็น	2	คะแนน
ปัญหาน้อยที่สุด	เป็น	1	คะแนน

ส่วนการประเมินระดับสภาพและปัญหาจะพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนในการตอบแบบสอบถามดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.00	หมายถึง	มีสภาพหรือปัญหามากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	มีสภาพหรือปัญหามาก
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	มีสภาพหรือปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	มีสภาพหรือปัญหาน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามปลายเปิดในลักษณะเขียนบรรยายความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผ่านการพิจารณาและตรวจสอบแก้ไขจากคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)

ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 6 นำแบบสอบถามของผู้วิจัยที่แก้ไขโดยผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทแล้วไปทดลองใช้กับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำผลการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบแอลฟา

(α -Coefficient) ของครอนบาค (ลวิน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 171 ; อ้างอิงจาก Cronbach.n.d.) ปรากฏว่าแบบสอบถามดังกล่าวมีความเชื่อมั่น ด้านสภาพความเป็นจริงเท่ากับ .96 ด้านปัญหา เท่ากับ .92 ซึ่งเชื่อถือได้ว่ามีคุณภาพใช้เป็นแบบสอบถามได้

ขั้นที่ 7 การนำไปใช้ นำแบบสอบถามที่ได้ไปจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการดำเนินงานวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการส่งไปทางไปรษณีย์ พร้อมทั้งติดแสตมป์ให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับคืนมาทางไปรษณีย์ที่เจ้าหน้าที่ของถึงผู้วิจัย

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาทุกฉบับ

2. กำหนดค่าให้กับคำตอบทุกข้อ
3. บันทึกคำตอบที่ได้จากคำถามแต่ละข้อเข้าแฟ้มข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์
4. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS Statistic Package of Social Science) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 4.1 หาค่าความถี่ และค่าร้อยละของสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 4.2 หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 - 4.3 เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้วยสถิติ (t-test) โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากคำตอบในแบบสอบถามตอนที่ 3 และนำเสนอเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมาย ดังนี้

กทม.	แทน	สังกัดกรุงเทพมหานคร
สปช.	แทน	สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t-test	แทน	ค่าสถิติที
Sig.	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์และแปลผล

การศึกษาสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานีและสมุทรปราการ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 59 คน และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 131 คน รวม 190 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด 143 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.26 แยกเป็นแบบสอบถามของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 49 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.05 เป็นแบบสอบถามของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 94 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 71.75 จากนั้นได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ดังนี้

1. หาค่าความถี่ และค่าร้อยละของสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม ดังปรากฏในตาราง 1 และตาราง 2

2. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดังปรากฏในตาราง 3 - ตาราง 8

3. เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้วยสถิติที่ (t-test) โดยแยกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ดังปรากฏในตาราง 9 และตาราง 10

4. สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 1 ค่าความถี่และค่าร้อยละของสถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน

ขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	รายการ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
1	วุฒิทางการศึกษา		
	- ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	2.0
	- ปริญญาตรี	44	89.8
	- ปริญญาโท	4	8.2
2	ประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษา		
	- ต่ำกว่า 4 ปี	7	14.3
	- 4 ปีขึ้นไป	42	85.7
3	ระดับชั้นที่สอนในปีการศึกษา 2544		
	- ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3	9	18.5
	- มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3	35	71.5
	- มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3	1	2.0
	- มัธยมศึกษาปีที่ 3	1	2.0
	- ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3	1	2.0
	- ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1	1	2.0
	- ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 3	1	2.0

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
4	วุฒิการศึกษาทางพลศึกษา		
	- มี	47	95.9
	- ไม่มี	2	4.1
5	การอบรมทางด้านพลศึกษา		
	- เคย	43	87.8
	- ไม่เคย	6	12.2

จากตาราง 1 สถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 49 คน มีวุฒิทางการศึกษาดำรงตำแหน่งปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ปริญญาตรี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 89.8 ปริญญาโท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 มีประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษาดำรงตำแหน่ง 4 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 4 ปีขึ้นไป จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 85.7 ระดับชั้นที่สอนในปีการศึกษา 2544 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 มีวุฒิทางการศึกษาทางพลศึกษา มีวุฒิ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 95.9 ไม่มีวุฒิ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 การอบรมเพิ่มเติมทางด้านพลศึกษา เคยอบรม จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 ไม่เคยอบรม จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2

ตาราง 2 ค่าความถี่และค่าร้อยละของสถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ลำดับที่	รายการ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
1	วุฒิทางการศึกษา		
	- ต่ำกว่าปริญญาตรี	3	3.2
	- ปริญญาตรี	87	92.6
	- ปริญญาโท	4	4.2

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	ค่าความถี่	ค่าร้อยละ
2	ประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษา		
	- ต่ำกว่า 4 ปี	25	26.6
	- 4 ปีขึ้นไป	69	73.4
3	ระดับชั้นที่สอนในปีการศึกษา 2544		
	- ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3	47	50.0
	- มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3	43	45.7
	- มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3	1	1.1
	- มัธยมศึกษาปีที่ 3	3	3.2
4	วุฒิการศึกษาทางพลศึกษา		
	- มี	51	54.3
	- ไม่มี	43	45.7
5	การอบรมทางด้านพลศึกษา		
	- เคย	77	81.9
	- ไม่เคย	17	18.1

จากตาราง 2 สถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 94 คน มีวุฒิทางการศึกษากว่าปริญญาตรี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ปริญญาตรี จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 92.6 ปริญญาโท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 มีประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษากว่า 4 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6 4 ปีขึ้นไป จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 ระดับชั้นที่สอนในปีการศึกษา 2544 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 มัธยมศึกษาปีที่ 1 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 มีวุฒิทางการศึกษาทางพลศึกษา มีวุฒิ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 ไม่มีวุฒิ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 การอบรมเพิ่มเติมทางด้านพลศึกษา เคยอบรม จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 81.9 ไม่เคยอบรม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

ตอนที่ 2 สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษาและแผนการศึกษาแห่งชาติ	3.20 (มาก)	.47	2.35 (น้อย)	.86
2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านหลักการของหลักสูตร	3.20 (มาก)	.71	2.24 (น้อย)	.80
3	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.08 (มาก)	.70	2.22 (น้อย)	.92
4	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านโครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลานามัย	3.06 (มาก)	.85	2.08 (น้อย)	.86
5	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลานามัย	3.20 (มาก)	.68	2.08 (น้อย)	.86
6	การวิเคราะห์จุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชา เพื่อจัดทำจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะรายวิชา	2.90 (มาก)	.74	2.27 (น้อย)	.95
7	การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้	3.02 (มาก)	.80	2.29 (น้อย)	.98
8	การกำหนดความสำคัญของเนื้อหาแต่ละเรื่อง ให้สัมพันธ์ต่อเนื่อง เหมาะสมกับผู้เรียน และตลอดจนจำนวนคาบที่ใช้สอน	3.02 (มาก)	.83	2.29 (น้อย)	.87

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
9	ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแต่ละทักษะที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอน	3.06 (มาก)	.69	2.10 (น้อย)	.77
10	การกำหนดจุดประสงค์นำทางและจุดประสงค์ปลายทางของแต่ละรายวิชา	2.92 (มาก)	.70	2.22 (น้อย)	.74
11	การกำหนดเครื่องมือวัดผลตามจุดประสงค์ของแต่ละรายวิชา	2.92 (มาก)	.70	2.22 (น้อย)	.74
12	การขาดแคลนแบบทดสอบและคู่มือในการทดสอบความรู้และทักษะทางพลศึกษา	2.98 (มาก)	.75	2.22 (น้อย)	.85
13	ผู้สอนไม่สามารถประเมินผลผู้เรียนในการนำความรู้ไปใช้ได้	2.69 (มาก)	.96	2.35 (น้อย)	.97
14	ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบความรู้และทักษะทางพลศึกษา	2.61 (มาก)	.86	2.45 (น้อย)	1.00
15	เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป	2.94 (มาก)	.92	2.45 (น้อย)	1.06
16	ผู้สอนวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกายผิดปกติตามความสามารถอย่างแท้จริง	2.29 (น้อย)	1.04	2.16 (น้อย)	1.05
17	ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการวัดผลและประเมินผล	3.06 (มาก)	.85	2.06 (น้อย)	.99
18	การทดสอบย่อยหลังจากการสอนจบคาบเรียน	2.61 (มาก)	.81	2.12 (น้อย)	1.03
19	การแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบหลังการทดสอบ	2.90 (มาก)	.77	1.96 (น้อย)	1.00
20	การวัดและประเมินผลครอบคลุมจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา	2.82 (มาก)	.70	2.20 (น้อย)	.96
21	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดความรู้	2.80 (มาก)	.79	2.37 (น้อย)	.99
22	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดเจตคติ	2.69 (มาก)	.74	2.45 (น้อย)	1.00

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
23	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด ด้านวัดทักษะ	3.12 (มาก)	.81	2.24 (น้อย)	1.13
24	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด ด้านวัดคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม	3.02 (มาก)	.75	2.35 (น้อย)	1.13
รวม		2.91 (มาก)	.38	2.25 (น้อย)	.68

จากตาราง 3 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน มีจำนวน 24 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 23 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.61 – 3.20 เช่น ความเข้าใจปรัชญาการศึกษาและแผนการศึกษาแห่งชาติ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในด้านหลักการของหลักสูตร ด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัย มีสภาพความเป็นจริงน้อย 1 ข้อ มีค่าเฉลี่ย 2.29 ได้แก่ ผู้สอนวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกายผิดปกติตามความสามารถอย่างแท้จริง เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.91

ส่วนปัญหาในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน มีจำนวน 24 ข้อ มีปัญหาน้อย 24 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.06 – 2.45 เช่น ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบ เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดเจตคติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.91

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษา
ไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการใช้วิธีสอน
ให้สอดคล้องกับหลักสูตร

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
25	การสอนโดยใช้วิธีการบรรยายและสาธิต	3.02 (มาก)	.78	1.98 (น้อย)	.92
26	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ และครูเป็นผู้ชี้แนะ	3.22 (มาก)	.90	1.82 (น้อย)	.86
27	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนทดลองทำแบบ ลองผิด-ลองถูก	2.49 (น้อย)	.74	2.22 (น้อย)	.92
28	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนสำรวจ การเคลื่อนไหวและหาความรู้ด้วยตนเอง	2.82 (มาก)	.73	2.24 (น้อย)	1.03
29	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนคิด แก้ปัญหาหรือ หาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง	2.94 (มาก)	.85	2.35 (น้อย)	.97
30	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักเลือก ทางเลือกในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม	3.00 (มาก)	.76	2.29 (น้อย)	1.02
31	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จัก วางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ	2.98 (มาก)	.72	2.33 (น้อย)	.92
32	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกการทำงาน เป็นกลุ่ม	3.20 (มาก)	.79	2.12 (น้อย)	.99
33	จำนวนนักเรียนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอน ทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง	2.84 (มาก)	1.12	2.51 (มาก)	1.08
34	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียน เป็นศูนย์กลาง	3.20 (มาก)	.84	2.06 (น้อย)	1.11
35	จัดกิจกรรมการเรียนให้ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน	2.92 (มาก)	.91	2.14 (น้อย)	1.00
36	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน ได้แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ วิวิจารณ์	2.86 (มาก)	.82	2.18 (น้อย)	.97
37	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน เกิดความตระหนักในปัญหา	2.96 (มาก)	.84	2.20 (น้อย)	.98

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
38	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน รู้จักสร้างทางเลือกในการแก้ปัญหา	3.06 (มาก)	.77	2.22 (น้อย)	.92
39	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมีระเบียบวินัย	3.24 (มาก)	.72	2.10 (น้อย)	.92
รวม		2.98 (มาก)	.55	2.18 (น้อย)	.76

จากตาราง 4 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร มีจำนวนทั้งหมด 15 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 14 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.82 – 3.24 เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมีระเบียบวินัย การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ มีสภาพความเป็นจริงน้อย 1 ข้อ มีค่าเฉลี่ย 2.49 ได้แก่ การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนทดลองทำแบบลองผิด-ลองถูก เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.98

ส่วนปัญหาในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร จำนวนทั้งหมด 15 ข้อ มีปัญหามาก 1 ข้อ มีค่าเฉลี่ย 2.51 ได้แก่ จำนวนนักเรียนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอนทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง มีปัญหาน้อย 14 ข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.82 – 2.35 เช่น การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับปัญหาในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.18

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
40	อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมง เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน	2.65 (มาก)	.95	2.33 (น้อย)	1.07
41	อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมของผู้เรียนเพียงพอ	2.63 (มาก)	.91	2.33 (น้อย)	1.13
42	ความสะดวกในการเบิกจ่ายอุปกรณ์การสอน	2.88 (มาก)	.99	1.94 (น้อย)	.99
43	สภาพของอุปกรณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา ได้มาตรฐาน	2.57 (มาก)	.87	2.33 (น้อย)	1.01
44	การจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์	2.57 (มาก)	.94	2.57 (มาก)	1.06
45	อุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอน วิชาพลศึกษา เช่น นาฬิกาจับเวลา เครื่องชั่งน้ำหนัก ที่วัดส่วนสูง เครื่องทดสอบสายตา ฯลฯ	2.84 (มาก)	.96	2.16 (น้อย)	1.01
46	ความเหมาะสมของขนาดอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน การสอนต่อผู้เรียน	2.92 (มาก)	.81	2.24 (น้อย)	.92
47	ความทันสมัยของอุปกรณ์ในการสอน	2.73 (มาก)	.97	2.41 (น้อย)	1.04
48	ความเพียงพอของสถานที่ในการสอนวิชาพลศึกษา กลางแจ้ง	2.78 (มาก)	.98	2.39 (น้อย)	1.22
49	สถานที่ในการสอนเป็นเอกเทศ และไม่มีสิ่งรบกวน	2.61 (มาก)	1.04	2.57 (มาก)	.98
50	สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน	2.43 (น้อย)	1.04	2.61 (มาก)	1.00
51	สถานที่ในการสอนอยู่ใกล้กับอาคารเรียน ทำให้มีเสียงรบกวนวิชาอื่น	2.71 (มาก)	1.10	2.59 (มาก)	1.02

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
52	สถานที่ทำความสะอาดร่างกายและ ห้องแต่งกายเพียงพอ	2.04 (น้อย)	1.08	2.98 (มาก)	.95
53	เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษา ครบถ้วนและเพียงพอ	2.31 (น้อย)	.98	2.80 (มาก)	1.00
รวม		2.61 (มาก)	.58	2.44 (น้อย)	.64

จากตาราง 5 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน มีจำนวน 14 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 11 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.57 – 2.92 เช่น ความเหมาะสมของขนาดอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ความสะดวกในการเบิกจ่ายอุปกรณ์การสอน มีอุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอน มีสภาพความเป็นจริงน้อย 3 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.04 – 2.43 ได้แก่ สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษาครบถ้วนและเพียงพอ และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายและห้องแต่งกาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.61

ส่วนปัญหาในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน มีจำนวน 14 ข้อ ปัญหามาก 6 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.57 – 2.98 เช่น สถานที่ทำความสะอาดร่างกายและห้องแต่งกาย เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษา สถานที่ใช้ในการสอนอยู่ใกล้กับอาคารเรียน มีปัญหาน้อย 8 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.94 – 2.41 เช่น ความทันสมัยของอุปกรณ์ในการสอน ความเพียงพอของสถานที่ในการสอนวิชาพลศึกษากลางแจ้ง อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมงเพียงพอกับจำนวนผู้เรียนเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแล้ว พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.44

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชา
พลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1	ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษาและ แผนการศึกษาแห่งชาติ	2.86 (มาก)	.70	2.27 (น้อย)	.75
2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านหลักการของหลักสูตร	3.11 (มาก)	.65	2.02 (น้อย)	.76
3	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	3.10 (มาก)	.72	1.96 (น้อย)	.83
4	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านโครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลานามัย	3.07 (มาก)	.72	1.96 (น้อย)	.85
5	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลานามัย	3.17 (มาก)	.78	2.04 (น้อย)	.84
6	การวิเคราะห์จุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชา เพื่อจัดทำจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะรายวิชา	2.96 (มาก)	.72	2.10 (น้อย)	.84
7	การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับคำอธิบายราย วิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้	2.94 (มาก)	.68	1.98 (น้อย)	.85
8	การกำหนดความสำคัญของเนื้อหาแต่ละเรื่อง ให้สัมพันธ์ต่อเนื่อง เหมาะสมกับผู้เรียน และ จำนวนคาบที่ใช้สอน	2.85 (มาก)	.69	2.10 (น้อย)	.87
9	ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการหรือทักษะ กระบวนการแต่ละทักษะ ที่นำมาใช้ในการจัด กิจกรรมการสอน	2.94 (มาก)	.97	2.02 (น้อย)	.78
10	การกำหนดจุดประสงค์นำทางและจุดประสงค์ ปลายทางของแต่ละรายวิชา	2.78 (มาก)	.71	2.07 (น้อย)	.81

ตาราง 6 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
11	การกำหนดเครื่องมือวัดผลตามจุดประสงค์ ของแต่ละรายวิชา	2.84 (มาก)	.79	2.11 (น้อย)	.87
12	การขาดแคลนแบบทดสอบ และคู่มือในการ ทดสอบความรู้และทักษะทางพลศึกษา	2.66 (มาก)	.99	2.45 (น้อย)	.96
13	ผู้สอนไม่สามารถประเมินผลผู้เรียนในการนำความ รู้ไปใช้ได้	2.19 (น้อย)	.88	2.16 (น้อย)	.64
14	ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบความรู้ และทักษะทางพลศึกษา	2.26 (น้อย)	.87	2.27 (น้อย)	.93
15	เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา น้อยเกินไป	2.32 (มาก)	.98	2.32 (น้อย)	1.02
16	ผู้สอนวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกาย ผิดปกติตามความสามารถอย่างแท้จริง	2.15 (น้อย)	1.06	1.88 (น้อย)	1.00
17	ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการวัดผลและ ประเมินผล	3.03 (มาก)	.87	1.81 (น้อย)	.87
18	การทดสอบย่อยหลังจากการสอนจบคาบเรียน	2.78 (มาก)	.81	1.91 (น้อย)	.84
19	การแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบ หลังการทดสอบ	2.90 (มาก)	.82	1.88 (น้อย)	.83
20	การวัดและประเมินผลครอบคลุมจุดมุ่งหมาย ของวิชาพลศึกษา	2.89 (มาก)	.66	2.06 (น้อย)	.88
21	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด ด้านวัดความรู้	2.66 (มาก)	.78	2.07 (น้อย)	.86
22	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด ด้านวัดเจตคติ	2.56 (มาก)	.86	2.15 (น้อย)	.95
23	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด ด้านวัดทักษะ	2.95 (มาก)	.83	1.83 (น้อย)	.85

ตาราง 6 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
24	ผู้สอบเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัด	2.76	.85	2.12	.91
	ด้านวัดคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม	(มาก)		(น้อย)	
	รวม	2.77	.44	2.06	.57
		(มาก)		(น้อย)	

จากตาราง 6 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีจำนวน ทั้งหมด 24 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 20 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.56 – 3.17 เช่น ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยมต้น ด้านหลักการของหลักสูตร ด้านจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร ด้านโครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยมต้น มีสภาพความเป็นจริงน้อย 4 ข้อ เช่น เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบ ผู้สอนไม่สามารถประเมินผลการนำไปใช้ของผู้เรียนได้ การวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกาย ผิดปกติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.77

ส่วนปัญหาในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีจำนวนทั้งหมด 24 ข้อ มีปัญหาน้อย 24 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.81 – 2.45 เช่น การขาดแคลนแบบทดสอบและคู่มือในการทดสอบ เวลาใน การวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการ ทดสอบความรู้และทักษะทางพลศึกษาเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับปัญหาในด้านการ แปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.06

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษา
ไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประม
ศึกษาแห่งชาติ ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
25	การสอนโดยใช้วิธีการบรรยายและสาธิต	2.88 (มาก)	.76	2.01 (น้อย)	.87
26	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ และครูเป็นผู้ชี้แนะ	3.41 (มาก)	.58	1.86 (น้อย)	.85
27	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนทดลองทำแบบ ลองผิด-ลองถูก	2.40 (มาก)	.90	2.04 (น้อย)	.88
28	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนสำรวจการเคลื่อนไหว และหาความรู้ด้วยตนเอง	2.67 (มาก)	.83	2.27 (น้อย)	.93
29	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนคิด แก้ปัญหาหรือ หาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง	2.77 (มาก)	.78	2.30 (น้อย)	.94
30	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักเลือก ทางเลือกในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม	2.85 (มาก)	.72	2.24 (น้อย)	.90
31	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จัก วางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ	2.86 (มาก)	.73	2.14 (น้อย)	.86
32	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม	3.19 (มาก)	.61	1.99 (น้อย)	.84
33	จำนวนนักเรียนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอน ทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง	2.69 (มาก)	1.06	2.32 (น้อย)	1.07
34	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียน เป็นศูนย์กลาง	3.16 (มาก)	.69	2.03 (น้อย)	.91
35	จัดกิจกรรมการเรียนให้ความสัมพันธ์ต่อเนืองกัน	2.91 (มาก)	.76	2.13 (น้อย)	.83
36	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน ได้แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ วิวิจารณ์	2.73 (มาก)	.78	2.27 (น้อย)	.87
37	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน เกิดความตระหนักในปัญหา	2.82 (มาก)	.70	2.21 (น้อย)	.84

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
38	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน รู้จักสร้างทางเลือกในการแก้ปัญหา	2.83 (มาก)	.76	2.23 (น้อย)	.85
39	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมีระเบียบวินัย	3.16 (มาก)	.71	2.13 (น้อย)	.98
รวม		2.89 (มาก)	.45	2.14 (น้อย)	.60

จากตาราง 7 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับ
หลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
มีจำนวนทั้งหมด 15 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 14 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.67 – 3.41
เช่น การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ที่ฝึกการทำงานกลุ่ม การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง มีสภาพ
ความเป็นจริงน้อย 1 ข้อ มีค่าเฉลี่ย 2.40 ได้แก่ การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนทดลองทำแบบ
ลองผิด-ลองถูก เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการใช้วิธีสอน
ให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.89

ส่วนปัญหาในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชา
พลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีจำนวนทั้งหมด 15 ข้อ
มีปัญหาน้อย 15 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.86 – 2.32 เช่น จำนวนนักเรียนมากเกินไปในแต่
ละคาบที่สอนทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนคิด
แก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียน
ได้แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ วิวิจารณ์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้
ยการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.14

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
40	อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมง เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน	2.37 (น้อย)	1.07	2.67 (มาก)	1.14
41	อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมของผู้เรียนเพียงพอ	2.37 (น้อย)	1.10	2.61 (มาก)	1.10
42	ความสะดวกในการเบิกจ่ายอุปกรณ์การสอน	2.91 (มาก)	.96	2.14 (น้อย)	1.02
43	สภาพของอุปกรณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา ได้มาตรฐาน	2.73 (มาก)	.92	2.30 (น้อย)	1.01
44	การจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์	2.52 (มาก)	.90	2.35 (น้อย)	1.02
45	อุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอน วิชาพลศึกษา เช่น นาฬิกาจับเวลา เครื่องชั่งน้ำหนัก ที่วัดส่วนสูง เครื่องทดสอบสายตา ฯลฯ	2.56 (มาก)	.89	2.47 (น้อย)	.98
46	ความเหมาะสมของขนาดอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน การสอนต่อผู้เรียน	2.74 (มาก)	.85	2.28 (น้อย)	.91
47	ความทันสมัยของอุปกรณ์ในการสอน	2.50 (มาก)	.92	2.51 (มาก)	.96
48	ความเพียงพอสถานที่ในการสอนวิชาพลศึกษา กลางแจ้ง	2.85 (มาก)	.93	2.18 (น้อย)	1.00
49	สถานที่ในการสอนเป็นเอกเทศและไม่มีสิ่งรบกวน	2.34 (น้อย)	.85	2.38 (น้อย)	.98
50	สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน	2.41 (น้อย)	.91	2.57 (มาก)	.98
51	สถานที่ในการสอนอยู่ใกล้กับอาคารเรียนทำให้ มีเสียงรบกวนวิชาอื่น	2.59 (มาก)	.96	2.59 (มาก)	1.03

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	สภาพ		ปัญหา	
		$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
52	สถานที่ทำความสะอาดร่างกายและ ห้องแต่งกายเพียงพอ	1.91 (น้อย)	.97	2.97 (มาก)	.97
53	เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษา ครบถ้วนและเพียงพอ	2.14 (น้อย)	.85	2.82 (มาก)	.84
รวม		2.49 (น้อย)	.52	2.48 (น้อย)	.66

จากตาราง 8 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีจำนวนทั้งหมด 14 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 8 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.91 เช่น ความสะดวกในการเบิกจ่ายอุปกรณ์การสอน สถานที่ในการสอนวิชาพลศึกษา กลางแจ้งเพียงพอ ความเหมาะสมของขนาดอุปกรณ์มีในการเรียนการสอนต่อผู้เรียน มีสภาพความเป็นจริงน้อย 6 ข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.91 – 2.41 เช่น สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมงเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมของผู้เรียนเพียงพอ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว พบว่า มีสภาพความเป็นจริงระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.49

ส่วนปัญหาในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีจำนวนทั้งหมด 14 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 7 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51 – 2.97 เช่น สถานที่ทำความสะอาดร่างกายและห้องแต่งกาย เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษาครบถ้วนและเพียงพอ อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมงเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน มีปัญหาน้อย 7 ข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.14 – 2.47 เช่น มีอุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอน สถานที่ใช้ในการสอนเป็นเอกเทศและไม่มีสิ่งรบกวน การจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.48

ตาราง 9 เปรียบเทียบสภาพการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาส
ทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ

ลำดับ	รายการ	กทม.		สปช.		t-test	Sig.
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1	ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่ การสอน	2.91	.38	2.77	.44	1.82	.07
2	ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร	2.98	.55	2.89	.45	1.08	.27
3	ด้านการจัดปัจจัยและสภาพ ต่างๆ ภายในโรงเรียน	2.61	.58	2.49	.52	1.27	.20

จากตาราง 9 แสดงว่าสภาพความเป็นจริงการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 10 เปรียบเทียบปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาส
ทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ

ลำดับ	รายการ	กทม.		สปช.		t-test	Sig.
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1	ด้านการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอน	2.25	.68	2.06	.57	1.81	.07
2	ด้านการใช้วิธีสอนให้ สอดคล้องกับหลักสูตร	2.18	.76	2.14	.60	.34	.73
3	ด้านการจัดปัจจัยและสภาพ ต่างๆ ภายในโรงเรียน	2.44	.64	2.48	.66	-.36	.71

จากตาราง 10 แสดงว่าปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

1. ควรแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนและสภาพความเป็นจริง (6 คน)
 2. ควรมีการจัดอบรมวิชาพลศึกษาเกี่ยวกับการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน (3 คน)
 3. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนจะต้องกำหนดจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม (3 คน)
 4. หลักสูตรควรบ่งชี้ในด้านการนำไปใช้มากกว่าทฤษฎี (1 คน)
- ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร
1. ยังขาดการสนับสนุนในเรื่องสื่อการเรียนการสอน (7 คน)
 2. ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ (5 คน)
 3. ครูควรหาข้อมูลและวิธีการเรียนการสอน วิธีฝึก แล้วนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและให้นักเรียนลองปฏิบัติ (3 คน)
 4. ควรมีวิทยากรที่มีความรู้ มีความสามารถ และประสบการณ์มาเป็นวิทยากร (3 คน)
 5. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรมีความหลากหลายเพื่อที่จะได้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน (2 คน)
- ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน
1. สถานที่ สภาพสนาม และอุปกรณ์ไม่เพียงพอและไม่ได้มาตรฐาน (5 คน)
 2. ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการใช้จัดการเรียนการสอนให้เพียงพอ (4 คน)
 3. ผู้บริหารระดับสูงควรให้ความสำคัญกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาและวิชาพลศึกษาให้มาก (2 คน)
 4. ครูผู้สอนต้องมีคุณธรรม จริยธรรมและรับผิดชอบต่อหน้าที่ให้มาก (1 คน)
 5. ควรมีหน่วยงานให้ความสนับสนุนในเรื่องอุปกรณ์และส่งเสริมกีฬาให้มาก (1 คน)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สรุปได้ดังนี้

ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

1. ควรมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรให้ทันสมัย ทันเหตุการณ์ และสามารถปรับเข้ากับเหตุการณ์จริงได้ (3 คน)
2. เมื่อวิเคราะห์หลักสูตรแล้วไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้ทันตามที่วิเคราะห์ได้ (2 คน)
3. ควรมีการจัดประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการระหว่างครูผู้สอนของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ
4. การประยุกต์ใช้หลักสูตรจะต้องคำนึงถึงหลักการใหญ่ของหลักสูตรเป็นสำคัญ (1 คน)

ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

1. ควรจัดการเรียนการสอนให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา (6 คน)
2. ควรปรับวิธีสอนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม สภาพความเป็นจริง และสภาพความพร้อมของนักเรียน (5 คน)
3. ควรจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของผู้เรียน (3 คน)
4. ควรจัดการเรียนการสอนโดดเด่นให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (3 คน)
5. ควรเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ในด้านการเรียนการสอน (2 คน)

ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

1. สถานที่และอุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอนไม่เหมาะสม ไม่ได้มาตรฐาน และไม่เพียงพอ (7 คน)
2. ครูผู้สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสอนไม่ตรงตามวิชาเอกที่เรียนจบมา (3 คน)
3. แหล่งค้นคว้าหาความรู้วิชาพลศึกษาในห้องสมุดมีจำนวนน้อย (2 คน)
4. การลงทุนในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามีน้อยกว่าวิชาอื่น (2 คน)
5. ครูผู้สอนขาดขวัญและกำลังใจในการทำงาน (1 คน)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

สมมุติฐาน

สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑล 4 จังหวัด คือ นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 59 คน และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 131 คน รวม 190 คน ได้รับแบบสอบถามกับคืนมาเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด 143 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 75.26 แยกเป็นแบบสอบถามของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 49 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.05 เป็นแบบสอบถามของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 94 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 71.75

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีลักษณะทั้งแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิด แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) เกี่ยวกับวุฒิการศึกษา ประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษา ภาระงานสอนของครูพลศึกษา วุฒิทางพลศึกษา และการได้รับการอบรมด้านพลศึกษา จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 สอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 3 ด้าน คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามปลายเปิดในลักษณะเขียนบรรยายความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาทุกฉบับ
2. กำหนดค่าให้กับคำตอบทุกข้อ
3. บันทึกคำตอบที่ได้จากคำถามแต่ละข้อเข้าแฟ้มข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์
4. ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS Statistic Package of Social Science) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 4.1 หาค่าความถี่ และค่าร้อยละของสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 4.2 หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 - 4.3 เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้วยสถิติ (t-test) โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากคำตอบในแบบสอบถามตอนที่ 3 และนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการศึกษาวิจัย

1. ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 49 คน มีวุฒิทางการศึกษาดำรงตำแหน่งปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ปริญญาตรี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 89.8 ปริญญาโท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 มีประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษาดำรงตำแหน่ง 4 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 4 ปีขึ้นไป จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 85.7 ระดับชั้นที่สอนในปีการศึกษา 2544 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ประถมศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 1 และ มัธยมศึกษา

ปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 มีวุฒิทางการศึกษาทางพลศึกษา มีวุฒิ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 95.9 ไม่มีวุฒิ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 การอบรมเพิ่มเติมทางด้านพลศึกษา เคยอบรม จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 ไม่เคยอบรม จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2

สถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 94 คน มีวุฒิทางการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ปริญญาตรี จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 92.6 ปริญญาโท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 มีประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษาต่ำกว่า 4 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6 4 ปีขึ้นไป จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 ระดับชั้นที่สอนในปีการศึกษา 2544 ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 มัธยมศึกษาปีที่ 1 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 มีวุฒิทางการศึกษาทางพลศึกษา มีวุฒิ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 ไม่มีวุฒิ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 การอบรมเพิ่มเติมทางด้านพลศึกษา เคยอบรม จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 81.9 ไม่เคยอบรม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

2. สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

2.1 ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน จำนวน 24 ข้อ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงมาก 23 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.61 – 3.20) เช่น ความเข้าใจปรัชญาการศึกษาและแผนการศึกษาแห่งชาติ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในด้านหลักการของหลักสูตร ด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยม มีสภาพความเป็นจริงน้อย 1 ข้อ (มีค่าเฉลี่ย 2.29) ได้แก่ ผู้สอนวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกายผิดปกติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.91)

จากการสอบถามปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน จำนวน 24 ข้อ พบว่า

มีปัญหาน้อย 24 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.06 – 2.45) เช่น ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบ เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป การสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดเจตคติเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับปัญหาในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแล้ว พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.25)

2.2 ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร จำนวน 15 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 14 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.82 – 3.24) เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมีระเบียบวินัย การใช้วิธีสอน โดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ มีสภาพความเป็นจริงน้อย 1 ข้อ (มีค่าเฉลี่ย 2.49) ได้แก่ การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนทดลองทำแบบลองผิด-ลองถูก เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแล้ว พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.98)

จากการสอบถามปัญหาในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรจำนวน 15 ข้อ พบว่า มีปัญหามาก 1 ข้อ (มีค่าเฉลี่ย 2.51) ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอนทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง มีปัญหาน้อย 14 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.82–2.35) เช่นการใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแล้ว พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.18)

2.3 ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน จำนวน 14 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 11 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.57 – 2.92) เช่น ขนาดของอุปกรณ์มีความเหมาะสมในการเรียนการสอน ความสะดวกในการเบิกจ่าย อุปกรณ์การสอน มีอุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอน มีสภาพความเป็นจริงน้อย 3 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.04 – 2.43) ได้แก่ สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษาและสถานที่ทำความสะอาดร่างกายและห้องแต่งกาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแล้ว พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.61)

จากการสอบถามปัญหาด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน จำนวน 14 ข้อ พบว่า ปัญหามาก 6 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.57 – 2.98) เช่น สถานที่ทำความสะอาดร่างกายและห้องแต่งกาย เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษา สถานที่ใช้ในการสอนอยู่ใกล้กับอาคารเรียน มีปัญหาน้อย 8 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.94 – 2.41) เช่น อุปกรณ์ในการสอนมีความทันสมัย สถานที่ใช้ในการสอนกลางแจ้ง อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในช่วงโม่งเพียงพอกับจำนวนผู้เรียนเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับปัญหาในการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแล้ว พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.44

3. สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

3.1 ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 24 ข้อ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงมาก 20 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.56 – 3.17) เช่น ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้านจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยม ด้านหลักการของหลักสูตร ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ด้านโครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยม มีสภาพความเป็นจริงน้อย 4 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.15 – 2.32) เช่น เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบ ผู้สอนไม่สามารถประเมินผลการนำไปใช้ของผู้เรียนได้ การวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกายผิดปกติ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.77)

จากการสอบถามปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 24 ข้อ พบว่า มีปัญหาน้อย 24 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.81 – 2.45) เช่น ขาดแบบทดสอบและคู่มือในการทดสอบ เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวม เกี่ยวกับปัญหาในการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.06)

3.2 ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 15 ข้อ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงมาก 14 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.67 – 3.41) เช่น การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกการทำงานกลุ่ม การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง มีสภาพความเป็นจริงน้อย 1 ข้อ (มีค่าเฉลี่ย 2.40) ได้แก่ การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนทดลองทำแบบลองผิด-ลองถูก เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว พบว่า มีสภาพความเป็นจริงระดับมาก (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.89)

จากการสอบถามส่วนปัญหาด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 15 ข้อ พบว่า มีปัญหาน้อย 15 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.86 – 2.32) เช่น นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอนทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนคิด แก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ วิวิจารณ์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.14)

3.3 ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 14 ข้อ พบว่า มีสภาพความเป็นจริงมาก 8 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.91) เช่น ความสะดวกในการเบิกจ่ายอุปกรณ์การสอน สถานที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษากลางแจ้งเพียงพอ ขนาดอุปกรณ์มีความเหมาะสมในการเรียนการสอนต่อผู้เรียน มีสภาพความเป็นจริงน้อย 6 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.91 – 2.41) เช่น สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมงเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมของผู้เรียนเพียงพอ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแล้ว พบว่า มีสภาพความเป็นจริงระดับน้อย (มีค่าเฉลี่ยรวม 2.49)

จากการสอบถามปัญหาด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 14 ข้อ มีสภาพความเป็นจริงมาก 7 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51–2.97 เช่น สถานที่ทำความสะอาด

ร่างกายและห้องแต่งกาย เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษา อุปกรณ์การสอน วิชาพลศึกษาในชั่วโมงเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน มีปัญหาน้อย 7 ข้อ (มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.14 – 2.47) เช่น มีอุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอน สถานที่ใช้ในการสอนเป็นเอกเทศ และไม่มีสิ่งรบกวน มีการจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยรวมเกี่ยวกับปัญหาในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยรวม 2.48

4. เปรียบเทียบสภาพการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

จากการสอบถามสภาพความเป็นจริงการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน พบว่า ไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

จากการสอบถามปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน พบว่า ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

1.1 ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

จากผลการวิจัยพบว่าสภาพความเป็นจริงการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ด้านความรู้ความเข้าใจในการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมีอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนั้นอาจเป็นเพราะครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมาก และครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองด้วยการเข้ารับการอบรมให้ความรู้ทางด้านพลศึกษาเป็นส่วนมากด้วย

ด้านการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่ามีปัญหาในการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนอยู่ในระดับน้อย อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาได้พัฒนาตนเองและเฝ้าหาความรู้ให้ตนเองเสมอด้วยการเข้ารับการอบรมทางด้านพลศึกษาและยังมีประสบการณ์ด้านการสอนที่มีมาก ทำให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ซึ่งส่งผลสะท้อนกลับมายังตัวครูคือมีปัญหาน้อย นอกจากนี้ครูผู้สอนส่วนใหญ่อาจมีการเตรียมตัวสำหรับการสอนมาเป็นอย่างดีโดยการศึกษาหลักสูตร เอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตร

1.2 ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

จากสภาพความเป็นจริงในการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีการศึกษา ทำความเข้าใจในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เป็นอย่างดี ทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและความมีระเบียบวินัย การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะตลอดจนการใช้วิธีสอนโดยการบรรยายและสาธิต

ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีปัญหาในการนำหลักสูตรไปใช้ในการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรในระดับน้อยทั้งครูในสังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉพาะการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร มีความสามารถในการถ่ายทอดวิชาความรู้ให้กับผู้เรียนเป็นอย่างดี เช่น การใช้วิธีสอนโดยการบรรยายและสาธิต การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกการทำงานเป็นกลุ่มและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งทำให้ปัญหาในการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรมีปัญหาน้อย ซึ่งสอดคล้องกับ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2541 : 148-178) ได้กล่าวถึงการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรว่า ครูเป็นบุคคลสำคัญหรือเป็นหัวใจของการนำหลักสูตรไปใช้ทั้งนี้เพราะการเตรียมการสอน ความรู้ความสามารถ การเอาใจใส่ต่อการสอน การสอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรและโรงเรียน การเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับหลักสูตร ฯลฯ เหล่านี้เป็นสิ่งกำหนดความสามารถของการใช้หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสิ้น นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนเองก็ควรมีหน้าที่ให้ความรู้ ความสะดวก คำแนะนำ และให้กำลังใจแก่ครู บทบาทของผู้บริหารในการนำหลักสูตรไปใช้ก็คือ “การบริหารด้านวิชาการ” การสอนเป็นกิจกรรมหลายประเภทที่ครูและนักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกัน นอกจากการสอนจะหมายถึงการให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้ข้อเท็จจริงต่างๆ แล้ว ยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เนื้อหาความรู้ ความประพฤติ ความคิด ทศนคติและค่านิยมต่างๆ ระหว่างครูกับนักเรียน กระบวนการสอนจึงต้องมีหลายรูปแบบหรือหลายวิธี การเลือกใช้วิธีสอนแต่ละแบบขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่องและสอดคล้องกับหลักสูตรแต่ละแบบ ฉะนั้นการสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายจึงเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสภาพการณ์หรือตามจุดมุ่งหมายในแต่ละครั้ง

1.3 ด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

จากผลการวิจัยพบว่าสภาพความเป็นจริงของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ในเรื่องของจำนวนอุปกรณ์ สภาพอุปกรณ์ มาตรฐานอุปกรณ์ ความทันสมัยของอุปกรณ์ และสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน มีสภาพความเป็นจริงในระดับมากและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเรื่องของจำนวนอุปกรณ์ สภาพอุปกรณ์ มาตรฐานอุปกรณ์ ความทันสมัยของอุปกรณ์ และสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน มีสภาพความเป็นจริงในระดับน้อยนั้น ผู้วิจัยคิดว่าความแตกต่างของการจัดปัจจัยและสภาพการต่างๆ ภายในโรงเรียนของสังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาตินั้น สาเหตุควรจะมาจากการจัดการบริหารงานของครูผู้สอน ผู้บริหารสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์ งบประมาณ ความทันสมัย สถานที่ในการสอนหรือแหล่งให้ข้อมูลทางวิชาการในวิชาพลศึกษา ดังที่ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2541 : 148-178) ได้กล่าวถึง การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ โรงยิมเนเซียมอเนกประสงค์ ควรมีขนาดกว้างประมาณ 25-40 ฟุต ยาว 50-57 ฟุต และสูง 12-14 ฟุต ถ้าใช้กับกิจกรรมที่จำเป็นต้องใช้เพดานสูง เช่น แบดมินตันก็ควรสูงประมาณ 22

ฟุตบอล ขนาดพื้นที่โรงยิมเนเซียมควรเพิ่มขึ้นประมาณ 40 ลูกบาศก์ฟุตต่อนักเรียน 1 คน โรงยิมเนเซียมขนาดใหญ่ มี 2 ส่วน สำหรับใช้ในการแข่งขันและใช้สำหรับโปรแกรมการสอน ประจำ ในโรงยิมเนเซียมควรประกอบด้วยล๊อคเกอร์ขนาด 12x12x36 นิ้วต่อนักเรียน 1 คน และทำด้วยโลหะจัดวางเป็นแถวยาวๆ นอกจากนั้นในโรงยิมฯ ควรมีห้องอาบน้ำ ห้องส้วม และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ เช่น น้ำพุสำหรับดื่ม อ่างล้างหน้า กระจกติดฝ้าผนัง ม้านั่ง ราวตากผ้า เครื่องชั่งน้ำหนัก และวัดส่วนสูงสำหรับห้องอาบน้ำควรมีจำนวน 1 ห้องต่อนักเรียน 4 คน อุปกรณ์อื่น ๆ เช่น ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ฯลฯ ควรมีอัตราส่วน 1 : 1 หมายถึง 1 ลูกต่อนักเรียน 1 คน จะดีที่สุดแต่ถ้าเป็นไปได้ก็ควรจัดให้มีอัตราส่วนใกล้เคียงกันให้มากที่สุดเท่าที่จะจัดได้ สถานที่ในร่มควรมีแสงสว่างเพียงพอ มีการระบายอากาศที่ดี และรักษาความสะอาดเป็นอย่างดี เพื่อจูงใจให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีที่สุด ทุกโรงเรียนควรมีสนาทเล่นกลางแจ้งไว้ให้นักเรียนได้เล่นและออกกำลังกายหรือประกอบกิจกรรมต่างๆ ได้หลายประเภท ต้องแยกสนามกลางแจ้งของเด็กระดับมัธยมศึกษากับเด็กระดับประถมศึกษาออกจากกัน เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้

จากการสอบถามปัญหาในด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ มีปัญหาในการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ในระดับน้อย ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นโรงเรียนที่น่าจะมีความพร้อมในเรื่องของปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ทั้งในเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น อุปกรณ์การสอน อุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ความทันสมัยของอุปกรณ์ สถานที่การจัดการเรียนการสอน แม้ว่าในเรื่องของสภาพต่างๆ จะไม่ค่อยสมบูรณ์มากนัก

2. เปรียบเทียบสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ใน

โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

จากการเปรียบเทียบสภาพการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานสาเหตุที่ทำให้สภาพการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาไม่แตกต่างกันอาจเป็นเพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความสามารถความเข้าใจเกี่ยวกับการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถดูได้จากสถานภาพของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด ปริญญาโทและต่ำกว่าปริญญาตรี ตามลำดับ และยังจบทางด้าน

พลศึกษามากกว่าไม่จบทางด้านพลศึกษา แล้วประสบการณ์ทำงานที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป และที่สำคัญครูผู้สอนวิชาพลศึกษายังพัฒนาตนเองโดยการเข้ารับการอบรมอยู่ตลอดเวลาด้วย พร้อมทั้งโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑลนั้น มีพื้นที่ติดต่อกับกรุงเทพมหานคร ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสามารถที่จะเดินทางเข้ามาศึกษาหาความรู้ให้กับตนเองและยังสามารถนำไปพัฒนาในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนหรือการได้รับข่าวสารในเรื่องของการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ได้รวดเร็วเหมือนกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษากรุงเทพมหานคร และการจัดการบริหารงานในด้านการจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ภายในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑลได้ดีมีคุณภาพอันเนื่องมาจากมีพื้นที่ติดต่อกับกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้บริหารจากต้นสังกัดสามารถตรวจสอบได้และสามารถจัดส่งสื่อการเรียนการสอนไปให้ได้เช่นเดียวกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษากรุงเทพมหานคร

จากการเปรียบเทียบปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และด้านการจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานครูผู้สอนวิชาพลศึกษาอาจมีการเตรียมตัว มีความพร้อมในการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เพราะครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด ปริญญาโทและต่ำกว่าปริญญาตรีตามลำดับ และยังจบทางด้านพลศึกษามากกว่าไม่จบทางด้านพลศึกษา แล้วประสบการณ์ทำงานที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป ที่สำคัญครูผู้สอนวิชาพลศึกษายังพัฒนาตนเองโดยการเข้ารับการอบรมอยู่ตลอดเวลาด้วย พร้อมทั้งโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตปริมณฑลนั้น มีพื้นที่ติดต่อกับกรุงเทพมหานคร ซึ่งถือว่ามียุทธศาสตร์ที่ให้ความรู้และเป็นแหล่งค้นคว้าที่มีคุณภาพมาตรฐานมากมาย ดังนั้นครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสามารถที่จะเดินทางเข้ามาศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในด้านวิชาการใหม่ๆ หรือที่ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ได้เช่นเดียวกับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งอมรา เล็กเริงสินธุ์ (2537 : 182-183) กล่าวถึงความพร้อมในการนำหลักสูตรมัธยมศึกษาไปใช้ว่าการนำหลักสูตรมัธยมศึกษาไปใช้เป็นกิจกรรมที่สลับซับซ้อนและกว้างขวางมาก จริงอยู่แม้ว่าการใช้หลักสูตรในทางทฤษฎีโดยทั่วไป จะมีลำดับขั้นตอนที่เรียงลำดับไว้อย่างต่อเนื่องกัน โดยเริ่มต้นที่การทำความเข้าใจและการวิเคราะห์ตัวหลักสูตรทั้งฉบับ การทำเอกสารประกอบหลักสูตรอันเป็นการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดบุคลากร การจัดปัจจัยสนับสนุนการใช้หลักสูตร การจัดกิจกรรมต่างๆ การวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน การนิเทศติดตาม และสิ่งที่สำคัญที่สุดของการ

นำหลักสูตรไปใช้ก็คือการสอนของครูหากดำเนินไปอย่างดีมีคุณภาพแล้ว ก็จะเป็นการนำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และเกณฑ์การใช้หลักสูตร นั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรที่จะทำความเข้าใจในเรื่องนี้ให้ชัดเจน และ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2541 : 148) ได้กล่าวถึงกระบวนการนำหลักสูตรไปใช้ว่าการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนว่าการนำหลักสูตรระดับต่าง ๆ ไปใช้โดยปราศจากการประยุกต์และดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจทำได้ หรืออาจทำได้แต่ก็ไม่มีประสิทธิภาพที่ดี ครูผู้ใช้หลักสูตรจึงจำเป็นต้องมีการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน นั่นคือการตีความหมายของหลักสูตรและการกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรที่จะใช้ในโรงเรียนและคาบการสอนเพิ่มขึ้น สิ่งที่ครูต้องนำมาตีความคือจุดมุ่งหมายของหลักสูตรซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งปรัชญาหรือปณิธาน จุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะ และการกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมมากขึ้นจากเนื้อหาของหลักสูตรที่กำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพของการนำหลักสูตรไปใช้ ส่วนการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ว่า ครูเป็นบุคคลสำคัญหรือเป็นหัวใจของการนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งนี้เพราะการเตรียมการสอน ความรู้ ความสามารถ การเอาใจใส่ต่อการสอน การสอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรและโรงเรียน การเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับหลักสูตร ฯลฯ เหล่านี้เป็นสิ่งกำหนดความสามารถของการใช้หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสิ้น นอกจากนั้นผู้บริหารโรงเรียนเองก็ควรมีหน้าที่ให้ความรู้ ความสะดวก คำแนะนำ และให้กำลังใจแก่ครู บทบาทของผู้บริหารในการนำหลักสูตรไปใช้ก็คือ “การบริหารด้านวิชาการ” การสอนเป็นกิจกรรมหลายประเภทที่ครูและนักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกัน นอกจากการสอนจะหมายถึงการให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้ข้อเท็จจริงต่าง ๆ แล้ว การสอนยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เนื้อหาความรู้ ความประพฤติ ความคิด ทัศนคติ และค่านิยมต่าง ๆ ระหว่างครูกับนักเรียน กระบวนการสอนจึงต้องมีหลายรูปแบบหรือหลายวิธี การเลือกใช้วิธีสอนแต่ละแบบขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่องและสอดคล้องกับหลักสูตรแต่ละแบบ ฉะนั้นการสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายจึงเป็นเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสภาพการณ์หรือตามจุดมุ่งหมายในแต่ละครั้ง และการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ว่าครูต้องวางแผนการใช้อุปกรณ์และการใช้งบประมาณระยะยาวเอาไว้ให้สอดคล้องกับการวางแผนการสอนรายปี รายภาคและควรรของงบประมาณเพื่อจ้าง “คน” ก่อน “อุปกรณ์” เพราะมีความสำคัญมากกว่า ดังกล่าวมาแล้ว และอาจมีการจัดงานหาเงินเข้าภาควิชาบ้างก็ได้ เช่น ขายขนม ล้างรถ ขายลูกโป่ง หรือสมุดหนังสือ ฯลฯ แต่โปรดระลึกว่า หลักสูตรที่ดีที่สุดไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ามีเงินมากที่ สุดเสมอไป

ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมในเรื่องเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง เช่น ต้นปีการศึกษาอบรมในเรื่องของการสอนและปลายปีการศึกษาติดตามประเมินผล แก้ไข ปรับปรุงของการอบรม
2. ควรมีการสร้างระบบเครือข่ายของการนำหลักสูตรไปใช้ในด้านต่างๆ ทั้งหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ที่โรงเรียนยังใช้อยู่ และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการกำหนดมาตรฐานในการเรียนการสอน เพื่อยกระดับของวิชาพลศึกษา
4. ควรเพิ่มปัจจัยต่างๆที่จะเอื้อต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เช่น เพิ่มจำนวนของอุปกรณ์การเรียนการสอน เพิ่มจำนวนสนามในร่มและกลางแจ้ง ถ้าจำกัดในเรื่องพื้นที่ในแนวราบก็ควรสร้างในแนวสูงขึ้นเป็นชั้นๆ
5. จัดสรรงบประมาณในการสนับสนุนให้มีบุคลากรในการเรียนการสอนให้ตรงสายงาน และเพียงพอต่อจำนวนห้องเรียนหรือจำนวนนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในส่วนภูมิภาค
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ที่เจาะจงเป็นรายวิชาบังคับแกนหรือรายวิชาบังคับเลือก
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โดยศึกษากับผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษา
4. ครูผู้สอนควรวิจัยในชั้นเรียนในเรื่องของการเรียนการสอนว่าผู้เรียนมีความสนใจในกรอบของรายวิชาใดบ้างแล้วนำมาปรับปรุงตัวหลักสูตรที่กำหนดให้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. (2514). *หลักสูตรมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- การศึกษา, สำนักงาน. (2543). *รายงานการจัดการศึกษาโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2542-2543*. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานการศึกษา.
- เกรียงไกร คำเหลือง. (2540). *ปัญหาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษาใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 8*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. บทคัดย่อ.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. (2535). *รายงานผลการศึกษาสภาพเบื้องต้น
เกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนโครงการนำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับต่อ
จากระดับประถมศึกษาปีที่ 6 อีก 3 ปี*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา
ศึกษาแห่งชาติ.
- . (2541). *คู่มือ ดำเนินงานโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : CURSALA
ลาดพร้าว.
- . (2541). *การเรียนรู้ : ชุมทรัพย์ในดิน*. กรุงเทพฯ : CURSALAลาดพร้าว.
- จรี ไมจันทร์. (2542). *ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) วิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. บทคัดย่อ.
- จันทบุรี วิชัยหัตตะ. (2536). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. บทคัดย่อ.
- ชลิต เขียวพุ่มพวง. (2537). *ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัด
กรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. บทคัดย่อ.
- ธวัช เติมฉ้วน. (2541). *ปัญหาการสอนพลศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. บทคัดย่อ.
- พิศ เจริญพงศ์. (2532, กรกฎาคม-ตุลาคม). "การสอนพลศึกษาในโรงเรียน," *วารสารวิชาการ*.
4(2):30.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ศิริพร.

- วิชัย ดิสสระ. (2533). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็กซ์เพรส มีเดีย.
- วิชัย วงศ์ใหญ่. (2521). พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองการพิมพ์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ : วิทยาพัฒน์.
- . (2541). หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิจิตรา ปั่นเก่า. (2540). ปัญหาการจัดโครงการพลศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาและวิทยาลัยเทคนิคในภาคเหนือ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, บทคัดย่อ.
- วิชาการ, กรม. (2534). ข้อคิดเบื้องต้นในการสอนและการสอนที่เน้นกระบวนการ. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- . (2538). สรุปผลการติดตามเยี่ยมโรงเรียนในโครงการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ระหว่างวันที่ 4-23 มิถุนายน พ.ศ. 2538. กรุงเทพฯ : กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ.
- วิฑูรย์ ปัญชนะ. (2541). ความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา เขตการศึกษา 7. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, บทคัดย่อ.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2533). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ : การศาสนา.
- สังัด อุทรานนท์. (2527). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : เดือนการพิมพ์.
- สันต์ ธรรมบำรุง. (2527). เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 260 หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : การศาสนา.
- สามัญศึกษา, กรม. (2534). แนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลตามจุดเน้นของหลักสูตร ฉบับปรับปรุง 2533 วิชาพลานามัย. เชียงใหม่ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- . (2534). แนวปฏิบัติการวัดผลประเมินผลตามหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง 2533. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- สุขุม ไทยเก่ง. (2543). สภาพและแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนบน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บทคัดย่อ.
- สุมิตร คุณานุกร. (2518). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
- อมรา เล็กเริงสินธุ์. (2537). หลักสูตรและการจัดการมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

- Becker, Charles Jacob. (1971). *An Evaluation of Physical Education Programs for Mens in Oregon Community College*, Dissertation Abstracts International. 10 : 51726 – A ; April.
- Myoung Gee. (1993). *The Occpational Socialization of Korean School Physical Education (Teacher Socialization)*. Dissertation Abstracts. 54 : 265-A ; February.
- Nancy, Melnychuk. (1992). *Toward Understanding the Lived World of the Physical Education Teacher in Curriculum Implementation*, Dissertation Abstracts International. 52 : 3857 – A ; May.
- Suarez, Portela. (1975). *An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools Puerto Rico*, Dissertation Abstracts International. 35 : 5908 – A ; March.
- Wolf, Deborah Wilson. (1991). *Elementary Physical Education Programs : Impact on Students (Curriculum Assesment)*. Dissertation Abstracts International. 51 (12): 4062-A ; June
- Wilk, B.J. (1983). *The Future of the General Instruction Physical Education Programs in Higher Education : A Delphi Study*. Dissertation Abstracts International. 43: 2278-A ; January.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

จดหมายขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ที่ ทม 1012/ 0510

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

| 4 มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม และรายชื่อโรงเรียนในสังกัด

เนื่องด้วย นายอานวย คำวัตรฤ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์ว่าสนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ดังเอกสารที่แนบ ตอบแบบสอบถาม สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในระหว่างเดือน มกราคม 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอานวย คำวัตรฤ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามีหนังสือแจ้งไปยังโรงเรียนในสังกัดจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644 โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 0511

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๖ มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม และรายชื่อโรงเรียนในสังกัด

เนื่องด้วย นายอานวย คำวัตรฤ นิติระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์वासนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิติมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ดังเอกสารที่แนบ คอบแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชา พลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในระหว่างเดือนมกราคม 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอานวย คำวัตรฤ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามิหนังสือแจ้งไปยังโรงเรียนในสังกัดจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภกรณ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644 โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 0512

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๔ มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม และรายชื่อโรงเรียนในสังกัด

เนื่องด้วย นายอำนวย คำวัตรฤ นิติระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิติมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี ดังเอกสารที่แนบตอบแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในระหว่างเดือนมกราคม 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอำนวย คำวัตรฤ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามีหนังสือแจ้งไปยังโรงเรียนในสังกัดจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภกรณ ะหวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 064-1000 ต่อ 5726, 5644 โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ ๗513

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม และรายชื่อโรงเรียนในสังกัด

เนื่องด้วย นายอำนาจ คำวัดฤ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์วาทนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม ดังเอกสารที่แนบตอบแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในระหว่างเดือนมกราคม 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอำนาจ คำวัดฤ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามิหนังสือแจ้งไปยังโรงเรียนในสังกัดจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644 โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 0514

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

| ๙ มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม และรายชื่อโรงเรียนในสังกัด

เนื่องด้วย นายอานวย คำวัตรฤ นิสิตรระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์वासนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี ดังเอกสารที่แนบตอบแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในระหว่างเดือนมกราคม 2545

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายอานวย คำวัตรฤ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามีหนังสือแจ้งไปยังโรงเรียนในสังกัดจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อานภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐๔-1000 ต่อ 5726, 5644 โทรสาร. 258-4119

ภาคผนวก ข

จดหมายขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

ที่ ทม 1012/ 3 8 / 4

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๙ ตุลาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหลักสูตร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายอานวย คำวัดฤ นิติระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายถนันทน์ สุวรรณรัตน์ นักวิชาการศึกษา 7 ว. เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอานวย คำวัดฤ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 34 16

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๕ ตุลาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายอานวย คำวัตร นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์वासนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์กรวิ บุญชัย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอานวย คำวัตร ซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ ๒๕๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔ ตุลาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายอำนาจ คำวัดฤ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์वासนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายชลิต เขียวพุ่มพวง ศึกษาานิเทศก์ 8 เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอำนาจ คำวัดฤ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร 258-4119

ที่ ทม 1012/ 3828

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 ตุลาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายอำนาจ คำวัดดู นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์वासना कुमाอริสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายมานิช จันทร์แจ่ม ศึกษาพิเศษ 8 เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอำนาจ คำวัดดู ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 3829

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 ตุลาคม 2544

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายอำนาจ คำวัตร นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา” โดยมี รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรพงศ์ สุธรรมรักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายจำลอง ภูบารุง ศึกษาานิเทศก์ 8 เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายอำนาจ คำวัตร ซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้
ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

แบบสอบถาม

สภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ สอบถามสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ผลการวิจัยจะทำการสรุปเป็นภาพรวม และนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนและการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

2. ข้อความในแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษาไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร และการจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ โดยถือเกณฑ์วัดระดับสภาพและปัญหาดังนี้

มีสภาพที่เป็นจริงมากที่สุด	เป็น 4 คะแนน
มีสภาพที่เป็นจริงมาก	เป็น 3 คะแนน
มีสภาพที่เป็นจริงน้อย	เป็น 2 คะแนน
มีสภาพที่เป็นจริงน้อยที่สุด	เป็น 1 คะแนน
มีปัญหามากที่สุด	เป็น 4 คะแนน
มีปัญหาปานกลาง	เป็น 3 คะแนน
ปัญหาน้อย	เป็น 2 คะแนน
ปัญหาน้อยที่สุด	เป็น 1 คะแนน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

3. ขอความอนุเคราะห์จากท่านช่วยตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อเพื่อความสมบูรณ์ของการวิจัย

4. การตอบแบบสอบถามและความคิดเห็นของท่านจะมีความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาอย่างยิ่ง

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. วุฒิการศึกษาสูงสุดของท่าน

- ☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี
☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก

2. ประสบการณ์ด้านการสอนพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาของท่านในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี 2535 จนถึงปัจจุบัน

- ☐ ต่ำกว่า 4 ปี
☐ 4 ปีขึ้นไป

3. ระดับชั้นที่ท่านสอนในปีการศึกษา 2544 (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

- ☐ ประถมศึกษา
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 2
☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3

4. ท่านมีวุฒิการศึกษาทางพลศึกษาหรือไม่

- ☐ มี
☐ ไม่มี

5. ท่านเคยได้รับการอบรมเพิ่มเติมทางด้านพลศึกษาหรือไม่

- ☐ เคย
☐ ไม่เคย

ตอนที่ 2 สภาพและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษา

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องสภาพที่เป็นจริงและระดับปัญหาการนำหลักสูตร
วิชาพลศึกษาไปใช้ของแต่ละรายการที่ตรงกับระดับความเป็นปัญหา

ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ท่านมีสภาพและปัญหาในด้านการใช้หลักสูตรการสอนต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ข้อ	รายการ	สภาพที่เป็นจริง				ระดับปัญหา			
		4	3	2	1	4	3	2	1
1	ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษา และแผนการศึกษาแห่งชาติ								
2	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้าน หลักการของหลักสูตร								
3	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)ในด้าน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร								
4	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในด้าน โครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลานามัย								
5	ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)ในด้าน จุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลานามัย								
6	การวิเคราะห์จุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชาเพื่อจัดทำ จุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะรายวิชา								
7	การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและ จุดประสงค์การเรียนรู้								
8	การกำหนดความสำคัญของเนื้อหาแต่ละเรื่องให้สัมพันธ์ ต่อเนื่องเหมาะสมกับผู้เรียน และจำนวนคาบที่ใช้สอน								
9	ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ แต่ละทักษะที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอน								
10	การกำหนดจุดประสงค์นำทางและจุดประสงค์ปลายทาง ของแต่ละรายวิชา								

ข้อ	รายการ	สภาพที่เป็นจริง				ระดับปัญหา			
		4	3	2	1	4	3	2	1
11	การกำหนดเครื่องมือวัดผลตามจุดประสงค์ของแต่ละรายวิชา								
12	การขาดแคลนแบบทดสอบ และคู่มือในการทดสอบความรู้และทักษะทางพลศึกษา								
13	ผู้สอนไม่สามารถประเมินผลผู้เรียนในการนำความรู้ไปใช้ได้								
14	ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบความรู้และทักษะทางพลศึกษา								
15	เวลาในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษาน้อยเกินไป								
16	ผู้สอนวัดและประเมินผลผู้เรียนที่มีร่างกายผิดปกติตามความสามารถอย่างแท้จริง								
17	ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการวัดผลและประเมินผล								
18	การทดสอบย่อยหลังจากการสอนจบคาบเรียน								
19	การแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนทราบหลังการทดสอบ								
20	การวัดและประเมินผลครอบคลุมจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา								
21	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดความรู้								
22	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดเจตคติ								
23	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดทักษะ								
24	ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดด้านวัดคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม								

ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

ท่านมีสภาพและปัญหาในด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ข้อ	รายการ	สภาพที่เป็นจริง				ระดับปัญหา			
		4	3	2	1	4	3	2	1
25	การสอนโดยใช้วิธีการบรรยายและสาธิต								
26	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ								

ข้อ	รายการ	สภาพที่เป็นจริง				ระดับปัญหา			
		4	3	2	1	4	3	2	1
27	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนทดลองทำแบบลองผิด-ลองถูก								
28	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนสำรวจการเคลื่อนไหวและหาความรู้ด้วยตนเอง								
29	การสอนโดยใช้วิธีให้นักเรียนคิด แก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง								
30	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม								
31	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ								
32	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม								
33	จำนวนนักเรียนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอนทำให้การปกครองและดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง								
34	จัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง								
35	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน								
36	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ วิวิจารณ์								
37	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนเกิดความตระหนักในปัญหา								
38	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักสร้างทางเลือกในการแก้ปัญหา								
39	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมีระเบียบวินัย								

ด้านการจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ภายในโรงเรียน

ท่านมีสภาพและปัญหาในการจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ข้อ	รายการ	สภาพที่เป็นจริง				ระดับปัญหา			
		4	3	2	1	4	3	2	1
40	อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในชั่วโมงเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน								
41	อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมของผู้เรียนเพียงพอ								
42	ความสะดวกในการเบิกจ่ายอุปกรณ์การสอน								
43	สภาพของอุปกรณ์ในการสอนวิชาพลศึกษาได้มาตรฐาน								
44	การจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์								
45	อุปกรณ์ในการส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เช่น นาฬิกาจับเวลา เครื่องชั่งน้ำหนัก ที่วัดส่วนสูง เครื่องทดสอบสายตา								
46	ความเหมาะสมของขนาดอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนต่อผู้เรียน								
47	ความทันสมัยของอุปกรณ์ในการสอน								
48	ความเพียงพอของสถานที่ในการสอนวิชาพลศึกษา กลางแจ้ง								
49	สถานที่ในการสอนเป็นเอกเทศ และไม่มีสิ่งรบกวน								
50	สถานที่และสนามที่ใช้สอนได้มาตรฐาน								
51	สถานที่ในการสอนอยู่ใกล้กับอาคารเรียนทำให้มีเสียงรบกวนวิชาอื่น								
52	สถานที่ทำความสะอาดร่างกายและห้องแต่งกายเพียงพอ								
53	เอกสารและแหล่งศึกษาค้นคว้าทางวิชาพลศึกษา ครบถ้วนและเพียงพอ								

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม
คำชี้แจง โปรดเติมข้อความในช่องว่างตามความคิดเห็นของท่าน

1. ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านการจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

ภาคผนวก ง

รายชื่อโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร
และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

รายชื่อโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนวัดชัยมงคล	โรงเรียนวัดมัชฌันติการาม
โรงเรียนกึ่งเพชร	โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา
โรงเรียนสุวิทย์เสรีอนุสรณ์	โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์
โรงเรียนวัดเวฬุาราม	โรงเรียนประชาอุทิศ
โรงเรียนบำรุงรวิวรรณวิทยา	โรงเรียนประชานิเวศน์
โรงเรียนบ้านบางกะปิ	โรงเรียนวัดลาดพร้าว
โรงเรียนคลองกุ่ม	โรงเรียนวัดเศวตฉัตร
โรงเรียนวัดทองเพลง	โรงเรียนวัดสุทธาราม
โรงเรียนวัดอ่างแก้ว	โรงเรียนวัดบางกระดี
โรงเรียนวัดหัวกระบือ	โรงเรียนวัดสะแกงาม
โรงเรียนวัดกำแพง	โรงเรียนวัดกก
โรงเรียนวัดโพธิ์ทอง	โรงเรียนวัดยายร่ม
โรงเรียนวัดมะลิ	โรงเรียนนิมพลี
โรงเรียนสุเหร่าทรายกองดิน	โรงเรียนบ้านเกาะ
โรงเรียนวัดทองสัมฤทธิ์	โรงเรียนวัดราชโกษา
โรงเรียนวัดสังฆราช	โรงเรียนวัดต้อยติ่ง
โรงเรียนวัดสามง่าม	โรงเรียนสุเหร่าลำแขก
โรงเรียนวัดนจีนะอุทิศ	โรงเรียนวัดบางปะกอก
โรงเรียนบ้านขุนประเทศ	โรงเรียนวัดอุดมรังสี
โรงเรียนประชาราษฎร์บำเพ็ญ	โรงเรียนวิสุทธิ
โรงเรียนสามเสนนอก	โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 1
โรงเรียนการเคหะท่าทราย	โรงเรียนสายไหม
โรงเรียนวัดหนองใหญ่	โรงเรียนยกคลองหล่อแหล
โรงเรียนบางชัน	โรงเรียนวัดคูบอน
โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ	โรงเรียนวิจิตรวิทยา
โรงเรียนคลองหนองใหญ่	โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง
โรงเรียนรุ่งเรืองอุปถัมภ์	โรงเรียนวัดปุณาวาส
โรงเรียนพระยามนชาตราชศรีพิจิตร	โรงเรียนบางยี่ขันวิทยาคม

รายชื่อโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

จังหวัดนครปฐม

โรงเรียนวัดธรรมศาลา	โรงเรียนวัดวังน้ำเขียว
โรงเรียนบ้านหนองกระโดน	โรงเรียนวัดบ่อน้ำจืด
โรงเรียนบ้านหนองงูเหลือม	โรงเรียนวัดสระสี่มุม
โรงเรียนวัดทัพหลวง	โรงเรียนวัดนิยมธรรมวาราราม
โรงเรียนวัดพระประโทนเจดีย์	โรงเรียนวัดหนองศาลา
โรงเรียนวัดเกาะวังไทร	โรงเรียนวัดหนองโพธิ์
โรงเรียนวัดตาก้อง	โรงเรียนวัดสองห้อง
โรงเรียนวัดลาดหญ้าไทร	โรงเรียนวัดศรีชะทอง
โรงเรียนวัดทะเลบก	โรงเรียนวัดโคกพระเจดีย์
โรงเรียนวัดตะโกสูง	โรงเรียนวัดศรีมหาโพธิ์
โรงเรียนวัดลำเหย	โรงเรียนบ้านประดู่หน้าพระพิมล
โรงเรียนวัดกงลาด	โรงเรียนวัดลานคา
โรงเรียนวัดห้วยพลู	โรงเรียนวัดไผ่หูช้าง
โรงเรียนวัดบางพระ	โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 4
โรงเรียนวัดบางปลา	โรงเรียนวัดดอนหวาย
โรงเรียนตลาดเกาะแรด	โรงเรียนบ้านกระทุ่มล้ม
โรงเรียนวัดบึงลาดสวาย	โรงเรียนวัดเทียนดัด
โรงเรียนวัดโพธิ์	โรงเรียนวัดหอมเกร็ด
โรงเรียนวัดวังน้ำขาว	โรงเรียนบ้านคลองสว่างอารมณ์
โรงเรียนวัดจินดาราม	โรงเรียนวัดมะเกลือ
โรงเรียนวัดท่าพูด	

จังหวัดนนทบุรี

โรงเรียนวัดบางระโง (ภิรมย์ศิริ)	โรงเรียนวัดเสนีย์วงศ์
โรงเรียนวัดตำหนักใต้	โรงเรียนวัดมะสง มิตรภาพที่ 55
โรงเรียนอนุราชประสิทธิ์	โรงเรียนวัดปลายคลองขุนศรี
โรงเรียนวัดโชติการาม	โรงเรียนวัดสโมสร
โรงเรียนชุมชนวัดไทรมา	โรงเรียนวัดโบสถ์

โรงเรียนวัดคลองขวาง
(เจริญชนม์ราษฎร์บำรุง)

โรงเรียนชุมชนวัดไทรน้อย
โรงเรียนนุ้มประสงค์วิทยา
โรงเรียนวัดอุบลวนาราม
โรงเรียนวัดลาดปลาตุก

โรงเรียนวัดมะเดื่อ
โรงเรียนขอและฮักศึกษา

โรงเรียนสุเหร่าลากค้อน

โรงเรียนสุเหร่าปากคลองลำรี
โรงเรียนวัดโพธิ์ทองบน
โรงเรียนประเสริฐอิสลาม

โรงเรียนมหาสวัสดิ์ (ราษฎร์บำรุง)

โรงเรียนวัดใหม่ผดุงเขต
โรงเรียนวัดพิบูลเงิน
โรงเรียนวัดท่าบันเทิงธรรม
โรงเรียนบ้านดอนตะลุมพุก
(เจริญจิตวิทยา)

โรงเรียนรุ่งเรืองวิทยา
โรงเรียนวัดท่าเกวียน
(ศึกษาประชาสรรค์)

โรงเรียนสามัคคีวิทยา
(เชื้อผู้ดีอุปถัมภ์)

โรงเรียนวัดสลักเหนือ
โรงเรียนชลประทานสงเคราะห์
โรงเรียนวัดปรมย์ยิกาวาส
(แสนสวัสดิ์วิทยาคาร)

จังหวัดปทุมธานี

โรงเรียนวัดบางนางบุญ
โรงเรียนวัดบางคูวัด
โรงเรียนชุมชนวัดเสด็จ
โรงเรียนวัดไพร่ฟ้า
โรงเรียนวัดนาง
โรงเรียนวัดบางพูน
โรงเรียนวัดบางกุฎีทอง
โรงเรียนวัดอู่ข้าว
โรงเรียนชุมชนวัดพิชิตปิตยาราม
โรงเรียนวัดมูลจินดาราม
โรงเรียนวัดเขียนเขต
โรงเรียนวัดแสงสรรค์
โรงเรียนวัดบัวสุวรรณประดิษฐ์
โรงเรียนบ้านคลองเจ้าเมือง

โรงเรียนขจรทรัพย์อำรุง
โรงเรียนชุมชนวัดบางชัน
โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์บำรุง
โรงเรียนวัดตะวันเรือง
โรงเรียนลำสนุ่น
โรงเรียนวัดกลางคลองสาม
โรงเรียนวัดมูลเหล็ก
โรงเรียนชุมชนวัดหน้าไม้
โรงเรียนคลองบางโพธิ์
โรงเรียนวัดบ่อเงิน
โรงเรียนวัดลาดสนุ่น
โรงเรียนวัดปัญจทายิกาวาส
โรงเรียนชุมชนเลิศพินิจพิทยาคม
โรงเรียนวัดสมุหราษฎร์บำรุง

โรงเรียนวัดพิรุณศาสตร์
 โรงเรียนวัดทศทิศ
 โรงเรียนวัดชัยมงคลาราม
 โรงเรียนศาลาพัน
 โรงเรียนวัดท้ายเกาะ
 โรงเรียนสี่แยกบางเดย
 โรงเรียนสุเหร่าใหม่เจริญ

โรงเรียนคลองบ้านพร้าว
 โรงเรียนอยู่ประชานุเคราะห์
 โรงเรียนชุมชนประชาธิกรอำนวยเวทย์
 โรงเรียนวัดจตุพิชรวาส
 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง
 โรงเรียนวัดจุฬาจินดาราม
 โรงเรียนวัดศรีสโมสร

จังหวัดสมุทรปราการ

โรงเรียนวัดสุขกร
 โรงเรียนมหาภาพระจาดทองอุปถัมภ์
 โรงเรียนวัดไตรสามัคคี
 โรงเรียนวัดแพรกษา
 โรงเรียนคลองเสาธง
 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65
 โรงเรียนวัดโยธินประดิษฐ์
 โรงเรียนวัดหนองปรือ
 โรงเรียนวัดราษฎร์บูรณะ
 โรงเรียนวัดนิยมยาดรา
 โรงเรียนชุมชนวัดบ้านระกาศ
 โรงเรียนวัดบางพลีน้อย
 โรงเรียนวัดปานประสิทธิ์าราม
 โรงเรียนคลองทะเล
 โรงเรียนวัดศรีวารีน้อย
 โรงเรียนสุเหร่าบ้านไร่

โรงเรียนพลอยจาดูจินดา
 โรงเรียนวัดชมนิมิตร
 โรงเรียนวัดครุнок
 โรงเรียนวัดบางกอบัว
 โรงเรียนวัดบางน้ำผึ้งใน
 โรงเรียนวัดสลด
 โรงเรียนวัดกิ่งแก้ว
 โรงเรียนวัดคลองสวน
 โรงเรียนคลองนาเกลือร้อย
 โรงเรียนวัดไตรมิตรวราราม
 โรงเรียนป้อมพระจุลจอมเกล้า
 โรงเรียนวัดบัวโรย
 โรงเรียนวัดเสาธงกลาง
 โรงเรียนวัดจรเข้ใหญ่
 โรงเรียนวัดมงคลนิมิตร

ภาคผนวก จ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.กรรวิ บุญชัย
รองศาสตราจารย์ ระดับ 9 อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. นายชลิต เขียวพุ่มพวง
ศึกษานิเทศก์ 8 หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
3. นายมานิช จันทรแจ่ม
ศึกษานิเทศก์ 8 หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
4. นายจำลอง ภูบ่ารุ่ง
ศึกษานิเทศก์ 8 หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร
5. นายถนันทน์ สุวรรณรัตน์
นักวิชาการศึกษา 7 ว ศูนย์พัฒนาหลักสูตร
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นายอำนาจ คำวัดฤ
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 14 กันยายน 2516
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงราย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 56 หมู่ 7 ตำบลรอบเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย 57000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเมืองเชียงราย
พ.ศ. 2538	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญา วิชาเอกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร สถาบันราชภัฏเชียงราย
พ.ศ. 2543	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกพลศึกษา สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ. 2546	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทบริหารธุรกิจ วิชาเอกพลศึกษา (กศ.ม) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ